

Charyzmat Wspólnoty Życia Chrześcijańskiego

WSTĘP	2
I. CZŁONEK WŻCh	4
A. POSZUKIWANIE I ODNAJDYWANIE SWOJEGO OSOBISTEGO POWOŁANIA W KOŚCIELE.....	4
1. <i>Osobiste powołanie</i>	4
2. <i>Powołanie chrześcijańskie</i>	5
3. <i>Szczególne powołanie WŻCh</i>	6
4. <i>Profil członka WŻCh.....</i>	8
5. <i>Szukanie i odnajdywanie swojego osobistego powołania w WŻCh.....</i>	9
B. DYSPOZYCYJNOŚĆ DLA MISJI	14
1. <i>Znaczenie misji.....</i>	14
1.1. <i>Misja Jezusa</i>	14
1.2. <i>Misja Kościoła</i>	14
1.3. <i>Sakramentalny wymiar misji</i>	14
1.4. <i>Prorocki wymiar misji</i>	15
1.5. <i>Życiowy wymiar misji</i>	15
1.6. <i>Maryja wzorem misji</i>	16
2. <i>Teren misji WŻCh.....</i>	16
3. <i>Rozwój misji w WŻCh.....</i>	17
3.1. <i>Misja osobista</i>	17
3.2. <i>Misja grupowa.....</i>	18
3.3. <i>Wspólna Misja.....</i>	18
4. <i>Odnajdywanie naszej Misji w WŻCh</i>	18
4.1. <i>Rozeznanie apostołskie</i>	19
4.2. <i>Rozeznawanie apostołskie jako stała postawa.</i>	20
4.3. <i>Kryteria apostołskiego rozeznawania</i>	21
II. WSPÓLNOTA ŻYCIA CHRZEŚCJAŃSKIEGO	22
A. PROCES CHARAKTERYSTYCZNY DLA WŻCH JAKO WSPÓLNOTY	22
B. CECHY CHARAKTERYSTYCZNE DLA WSPÓLNOTY WŻCH	23
1. <i>Wspólnota życia</i>	23
2. <i>Wspólnota w misji.....</i>	24
3. <i>Wspólnota światowa.....</i>	25
4. <i>Wspólnota eklezjalna</i>	26
III. PRZYRZECZENIE W WŻCh	27
A. POWODY ZAWIERANIA PRZYRZECZENIA.....	28
B. PRZYRZECZENIE CZASOWE	28
1. <i>Proces wiodący do czasowego Przyrzeczenia.....</i>	28
2. <i>Cel i znaczenie czasowego Przyrzeczenia</i>	29
3. <i>Drogi dojścia do czasowego Przyrzeczenia</i>	30
C. STAŁE PRZYRZECZENIE	30
1. <i>Stałe Przyrzeczenie.....</i>	31
2. <i>Publiczny charakter Przyrzeczenia</i>	31

WSTĘP

Wspólnota Życia Chrześcijańskiego jest międzynarodowym stowarzyszeniem chrześcijan: mężczyzn i kobiet, dorosłych i młodzieży, z różnych grup społecznych, którzy pragną naśladować Jezusa Chrystusa i współpracować z Nim w budowaniu Królestwa Bożego. Członkowie tworzą małe grupy, które są częścią większych wspólnot regionalnych lub narodowych, stanowiąc *JEDNĄ Wspólnotę Światową*. WŻCh jest obecna na pięciu kontynentach, w prawie sześćdziesięciu krajach.

Jesteśmy przekonani, że WŻCh ma wiele do zaoferowania Kościołowi i społeczeństwu, w którym żyjemy. Rola, jaką odegrały **Sodalitje Mariańskie** w formacji świeckich dla służby Królestwu w czasie ponad 400 lat historii, stanowi cenne dziedzictwo dla WŻCh. **Wspólnota Życia Chrześcijańskiego** – nie jest tylko nową nazwą nadaną Sodalitji Mariańskiej w roku 1967. Ze słów Ojca Paulussena wynika, że WŻCh reprezentuje *ponowne odrodzenie ruchu, niemal nowy początek*.

Nowa tożsamość WŻCh została wyrażona w *Zasadach Ogólnych* przyjętych w 1971 roku i poprawionych w roku 1990. Jednakże, od samego początku konieczne było uzupełnienie podstawowego tekstu innymi dokumentami, które dobitniej wyrażały proces formacji właściwy dla WŻCh.

W 1982 roku Wspólnota Życia Chrześcijańskiego zaprezentowała **Survey** jako kluczowy dokument nadający kierunek formacji WŻCh. Dziś, odpowiednio zaadoptowany nadaje się do analizy i opisu wzrostu WŻCh w znaczeniu użytych środków i zaangażowania różnych ról na każdym etapie tego rozwoju.

Tym niemniej, istnieje potrzeba jaśniejszej prezentacji powołania naszych członków, która ubogaci programy formacyjne Wspólnot Narodowych i umocni jedność Wspólnoty Światowej. Zgromadzenie Światowe w Hong Kongu w 1994 roku było szczególnie świadome tej potrzeby i poleciło wprowadzenie projektów formacyjnych (wstępnych i długofalowych) według szczególnych kryteriów.

Pierwszym krokiem było przygotowanie krótkiego dokumentu *Kryteria dla Formacji WŻCh* przez międzynarodową grupę roboczą. Pierwszy szkic został opracowany w świetle międzynarodowych spotkań Jezuitów i WŻCh, które odbyły się w Europie, Afryce, Ameryce Łacińskiej pomiędzy rokiem 1995 a 1996¹. W grudniu 1996 roku, został on opublikowany jako dodatek do *Progressio* (numer 45-46), aby Wspólnoty Narodowe mogły go wykorzystać jako dokument roboczy w przygotowaniach do Zgromadzenia Światowego w Brazylii w 1998 roku.

Przez cały rok 1997 Rada Wykonawcza (ExCo)² otrzymywała komentarze i sugestie dotyczące tego dokumentu. Wykorzystując ten wkład, mała grupa ekspertów dokończyła dokument i ujednoliciła jego styl, nadając mu obecną formę. W ten sposób, ponownie przedkładamy go Wspólnocie Światowej jako istotne wyrażenie ignacjańskiego charyzmatu, który jest naszą specyfiką. Biorąc pod uwagę tyle różnych kultur, uważamy za stosowne traktować ten tekst jako "dokument roboczy", który może wzbogacić lub zostać wzbogaconym przez programy formacyjne i doświadczenia każdej Wspólnoty Narodowej. W poszukiwaniu większej wierności naszemu charyzmatowi, ratyfikowanie tego tekstu formalnie na Światowym Zgromadzeniu w Brazylii nie wydawało się użyteczne.

Prezentowany dokument jest przewidziany dla prowadzących grupy, asystentów i tych, którzy są odpowiedzialni za formację WŻCh. Ich większe doświadczenie i znajomość sposobu życia wspólnoty ułatwią każdej Wspólnocie Narodowej dostosowanie zawartości tego dokumentu do poziomu wzrostu swoich członków.

¹ W języku angielskim: Włochy, sierpień 1995; Filipiny, kwiecień 1997; Australia, lipiec 1997.

W języku hiszpańskim: Argentyna, październik 1995; Peru, styczeń 1996; Hiszpania, kwiecień i listopad 1996; Meksyk, październik 1996; Republika Dominikany, maj 1998.

W języku francuskim: Zair, lipiec 1995; Egipt, styczeń 1996; Kamerun, sierpień 1996; Wybrzeże Kości Słoniowej, sierpień 1996.

² Światowa Rada Wykonawcza WŻCH z Sekretariatem w Rzymie.

Dla lepszego zrozumienia i wykorzystania dokumentu proponujemy następujące klucze dla interpretacji:

Osobisty wymiar ignacjańskiego procesu formacji (powołanie osoby)

Św. Ignacy wierzył mocno, że każde stworzenie jest oryginalnym i неповtarzalnym dziełem Stwórcy. Każda osoba, stworzona na obraz i podobieństwo Boże, jest wolna, aby odpowiadać na Jego miłość. Te Kryteria Formacji pomagają rozpoznać tych, którzy wybrali WŻCh jako swoją drogę życia, i także to *jak powinni być formowani*. W bogatym doświadczeniu WŻCh, nacisk położony był głównie na wspólnotę.

Nie tracąc nic z tego bogactwa, chodzi o to, aby spojrzeć na osobę (podmiot), która ma potencjał do tego, by zacząć szkołę Ćwiczeń Duchowych i żyć zgodnie ze sposobem życia WŻCh. Droga Ignacjańska jest procesem formacji skierowanym do każdego i pomaga każdemu oddać siebie i wszystko co posiada na służbę Królestwu Bożemu.

Aby to osiągnąć, każdą osobę zachęca się do tego, by żyła w postawie dyspozycyjności, zawsze gotowa do zastanowienia się nad swoim osobistym sposobem działania i myślenia, próbując jednocześnie stale integrować *doświadczenia, przemyślenia i czyny*³. Aby być wiernym procesowi formacji, WŻCh pragnie ukształtować mężczyzn i kobiety, którzy w wolności ofiarują się Panu i Kościołowi, gotowi służyć gdziekolwiek będą posłani. Te kryteria tworzą odniesienie dla procesu formacji.

Tchnienie Ducha w historii WŻCh

Przy prowadzeniu Pana i Jego Ducha, formacja WŻCh była stopniowo kodyfikowana w różnych dokumentach: tych ze Zgromadzeń Światowych, w *Survey*, w poprawionych *Zasadach Ogólnych*, a także w licznych formacyjnych materiałach i programach. Te *kryteria* stanowią drugą stronę historii obecności i działania Pana. Stąd, nie powinny być postrzegane jako dodatkowe, ale traktowane jako skromna próba podsumowania ostatnich łask, które wytyczyły naszą drogę i powiodły o krok dalej w kierunku życia charyzmatem WŻCh w całej jego pełni.

Dzielenie się naszym wspólnym dziedzictwem

Historii WŻCh napisanej przez Ducha nie da się oddzielić od historii jej apostołskich powiązań z Jezuitami i innymi rodzinami zakonnymi zainspirowanymi drogą Ignacego do większej służby i chwały Bożej. Współpraca między WŻCh a Zakonem Jezuitów wzrasta z upływem czasu.

Obecnie, po Trzydziestej Czwartej Generalnej Kongregacji Towarzystwa Jezusowego, ta współpraca może się zintensyfikować dzięki poleceniu, wydanemu przez Towarzystwo, by stworzyć *Ignacjańską sieć apostołską* w celu zwiększenia zasobów ludzkich i instytucjonalnych gotowych wypełniać misję Chrystusa.

Ten dokument powinien być czytany i stosowany w świetle tej współpracy. Jest on skierowany do tych, którzy są zaangażowani w formację w WŻCh, wielu z nich to Jezuiti. Dzielimy wraz z nimi wspólne dziedzictwo Ćwiczeń Duchowych, bogactwo długiej tradycji i pragnienie poświęcenia się w misji służenia innym.

³ Odnośnie paradygmatu ignacjańskiego polecamy przeczytanie "Pedagogika ignacjańska – podejście praktyczne", dokument przygotowany w 1993 r. przez Międzynarodową Komisję dla Apostolatu Edukacyjnego Towarzystwa Jezusowego, ICAJE.

KRYTERIA DLA FORMACJI WŻCh

1. Ten dokument próbuje opisać specyficzny charyzmat WŻCh. Przedstawia go jako szczególne powołanie w Kościele, na które członkowie wspólnoty odpowiadają życiowym zaangażowaniem. Takie podejście wyraża zarówno prostotę, jak i bogactwo tego charyzmatu, zwracając uwagę tak na jego historyczne korzenie, jak i na późniejsze jego wzbogacenia. Nie ma to być wyczerpujące przedstawienie tematu, ani też badanie wszystkich jego aspektów.

2. Opracowanie oparte jest na doświadczeniu Wspólnot Narodowych, jednakże nasze podejście wychodzi daleko poza to, co obecnie przeżywa ta lub inna Wspólnota. Powołanie WŻCh i charyzmat WŻCh to ideał i wyzwanie dla każdego z nas. Zaangażowanie bardzo doświadczonych członków WŻCh jest z pewnością konieczne, aby propozycje mogły być zrealizowane w każdej Wspólnocie Narodowej. Musimy także bez ograniczeń kontynuować naszą pracę nad odnową, zgodnie z naszym charyzmatem, zarówno naszego życia osobistego, jak i naszej wspólnoty.

I. CZŁONEK WŻCh

A. Poszukiwanie i odnajdywanie osobistego powołania w Kościele

1. Osobiste powołanie

3. Mamy nadzieję, że wszyscy członkowie WŻCh podejmą wezwanie Chrystusa do udziału w Jego misji zgodnie ze swym własnym powołaniem w Kościele. „Naszą Wspólnotę tworzą chrześcijanie: mężczyźni i kobiety, dorośli i młodzież, z różnych grup społecznych, którzy pragną bardziej naśladować Jezusa Chrystusa i współpracować z Nim w budowaniu Królestwa Bożego, rozpoznając Wspólnotę Życia Chrześcijańskiego jako swoje osobiste powołanie w Kościele” (ZO 4)⁶.

4. Fundamentem formacji i odnowy WŻCh jest *wartość każdej osoby* i przekonanie, że każda osoba ma *Boże powołanie*, które obejmuje wszystkie wymiary jej życia. Bóg powołuje każdego. Bóg przejmuje inicjatywę, ale szanuje naszą wolność. Każdy człowiek odkrywa swoje powołanie, kiedy wsłuchuje się w nie i przyjmuje Boże pragnienia. Wołanie Boga jest osobistym powołaniem, które objawia się w naszych najgłębszych skłonnościach i w najbardziej autentycznych pragnieniach. Odpowiedź na wołanie Boże, udzielona w wolności, jest tym, co nadaje znaczenie i godności naszemu życiu.

5. Rozumienie naszego osobistego życia, naszej rodziny, pracy i życia obywatelskiego jako odpowiedzi na wołanie Pana uwalnia nas od skłonności cichego godzenia się na sytuacje, w których się znajdujemy. Innym słowy, prowadzi nas to do przeciwstawiania się konformizmowi, który usiłuje narzucić nam stan i styl życia.

6. Każda osoba odnajduje w swoim osobistym powołaniu konkretny sposób wypełniania *uniwersalnego powołania* rodziny ludzkiej, którym jest powołanie do życia w komunii z Ojcem przez Syna w Duchu miłości. W wypełnianiu swojej misji, będącej pełną miłości odpowiedzią na wołanie Pana, człowiek stopniowo wypełnia swoje przeznaczenie do rozwijania pełnej więzi z Bogiem i rodziną ludzką.

7. W tym dokumencie WŻCh przedstawiona jest jako szczególne powołanie w Kościele. Jednak, może ono być rozumiane tylko w świetle fundamentalnego powołania chrześcijan.

2. Powołanie chrześcijańskie

⁶ Zasady Ogólne Wspólnoty Życia Chrześcijańskiego przyjęte przez Światowe Zgromadzenie w Guadalajara '90, potwierdzone przez Stolicę Apostolską w grudniu tego samego roku.

8. Życie chrześcijańskie jest odpowiedzią na wezwanie Jezusa do tego, by podążać za Nim i być przemienionym przez Jego Ducha. To jest zamierzenie Ojca, który przeznaczył nas dla siebie w Chrystusie⁷. Chrystus zaprasza nas, aby Go naśladować w Jego życiu i śmierci poprzez przyjmowanie, z łaską Ducha, Jego wrażliwości i postaw, które są przedstawione w *błogosławieństwach*⁸, tak żebyśmy i my mogli przejść ze śmierci do prawdziwego życia⁹.

9. Pan zaprasza nas do intymnej relacji z Nim¹⁰ i do współdziałania z Nim w Jego misji głoszenia Dobrej Nowiny i budowania Królestwa Bożego¹¹.

10. Odpowiadamy na wołanie Pana przez wiarę, przyjmując Jego słowo i dar Ducha Świętego, przez którego Ojciec poświęcił nas dla misji Chrystusa, kapłana, proroka i króla. Chrzest jest sakramentalnym znakiem włączenia do ciała Chrystusa, Kościoła, wspólnoty Jego naśladowców.

11. Boże powołanie jest wplecione w strukturę naszych naturalnych obdarowań i okoliczności zarówno naszej historii osobistej, jak i społecznej, która jest naszym udziałem.

12. Powołanie chrześcijańskie jest zaproszeniem do tego, by człowiek *ponownie uporządkował* swoje życie, umieszczając Jezusa w jego centrum. W chrześcijańskim powołaniu odnajdujemy inspirację do tego, by wybrać nowy styl życia, odnajdujemy siłę, by nie ustawać i radość, by głosić Dobrą Nowinę ubogim¹², by kochać i wybaczając.

13. **W przypadku dorosłych**, którzy mają już określone swoje życie rodzinne i zawodowe, pytanie jak podążać za Jezusem wpłynie, przede wszystkim, na *sposób, w jaki wypełniają swoje zobowiązania* a w konsekwencji do stopniowego, acz gruntownego przekształcenia ich relacji z innymi, ich stosunku do rzeczy materialnych i do samego siebie. W języku Ignacego, odpowiedź na to pytanie prowadzi *do wprowadzenia poprawek lub zreformowania swojego życia*.

14. **W przypadku młodych ludzi**, którzy jeszcze nie sprecyzowali jasno kim chcą zostać i co robić, pytanie jak podążać za Jezusem nie tylko doprowadza ich do nowego *sposobu życia*, ale także pomoże im w wolności podjąć decyzje dotyczące ich *życiowych wyborów* (założenie rodziny, celibat, kapłaństwo czy życie zakonne, zawód).

15. Powołanie jest nierozzerwalnie związane z misją. Kiedy chrześcijanin pogłębia swoją przyjaźń z Panem, to Pan powierza mu misję do wypełnienia. Powołanie chrześcijańskie zaczyna się od momentu wkroczenia Boga do życia człowieka i wymaga czasu, by przekształcić jego serce, jednocząc je z Chrystusem. Misja powierzona przez Chrystusa jest głębokim, stałym i rosnącym pragnieniem wynikającym z tej więzi¹³.

16. Członkowie WŻCh rozpoznają swoje osobiste powołanie w Kościele w tej szczególnej formie chrześcijańskiego życia. Szczególne powołanie członków WŻCh jest ściśle związane z rozeznawaniem ich apostołskiej misji, to znaczy, rodzaju posługi, którą ma pełnić każdy chrześcijanin, aby zanieść światu Ewangelię.

3. Szczególne powołanie WŻCh

⁷ „W Nim [w Chrystusie] bowiem wybrał nas przed założeniem świata (...). Z miłości przeznaczył nas dla siebie jako przybranych synów przez Jezusa Chrystusa” (Ef 1, 4-5).

⁸ Mt 5, 3-12.

⁹ „...przez poznanie Jego [Chrystusa]: zarówno mocy Jego zmartwychwstania, jak i udziału w Jego cierpieniach – w nadziei, że upodabniając się do Jego śmierci, dojdę jakoś do pełnego powstania z martwych.” (Flp 3, 10-11).

¹⁰ „...nazwałem was przyjaciółmi, albowiem oznajmiłem wam wszystko, co usłyszałem od Ojca. Nie wyście mnie wybrali, ale ja was wybrałem...” (J 15, 15-16).

¹¹ „Jak Ojciec Mnie posłał, tak i Ja was posyłam” (J 20, 21).

¹² Łk 4, 14-21.

¹³ „I ustanowił Dwunastu, aby Mu towarzyszyli, by mógł wysłać ich na głoszenie nauki...” (Mk 3,14).

17. Powołanie WŻCh nadaje specyfikę powszechnemu chrześcijańskiemu powołaniu, co wyraża poprzez trzy główne cechy:

3.1. Powołanie Ignacjańskie

18. Charyzmat i duchowość WŻCh mają charakter ignacjański. Tak więc, Ćwiczenia Duchowe Św. Ignacego są zarówno specyficznym źródłem tego charyzmatu, jak i charakterystycznym narzędziem duchowości WŻCh¹⁴.

19. *Zasady Ogólne* podkreślają ignacjański charakter WŻCh poprzez używanie w tekście zwrotów, odnoszących się do doświadczenia *Ćwiczeń* lub do ignacjańskiego charyzmatu. Uwydatniają centralną rolę Jezusa Chrystusa. Ich jasne odniesienia do ignacjańskich początków działalności WŻCh i waga *apostolskiego rozeznawania* w otwieraniu się na najpilniejsze i najbardziej uniwersalne wezwanie Pana świadczą o tym, że rozeznawanie ma stać się normalnym sposobem podejmowania decyzji.

20. Sposób życia WŻCh kształtują cechy *ignacjańskiej chrystologii*: skromność i prostota, solidarność z biednymi i żyjącymi na marginesie społeczeństwa, integracja kontemplacji i działania, we wszystkich rzeczach życie życiem pełnym miłości i służby w Kościele, zawsze w duchu rozeznawania. Ta ignacjańska chrystologia wyrasta z kontemplacji Wcielenia, objawiającego misję Chrystusa. Wynika ona z kontemplacji Tego, który został posłany przez Ojca, by zbawić świat, który osobiście wybiera i powołuje do współpracy tych, których chce spośród wszystkich, którzy uważają się za słabych i grzeszników. Wypływa ona z naśladowania Jezusa, Wiecznego Króla, który ogołocił samego siebie¹⁵, by żyć w ubóstwie i poniżeniu, jednocząc się z Nim w Jego męce i zmartwychwstaniu, kiedy moc Ducha kształtuje Kościół jako Ciało Chrystusa.

21. Duchowość Ignacjańska wyjaśnia także *Maryjny charakter* charyzmatu WŻCh. Rola Maryi we Wspólnocie to, w efekcie, ta sama rola, jaką odgrywa w Ćwiczeniach i duchowym doświadczeniu Ignacego. Matka Jezusa jest nieustannie obecna przy boku swego Syna, będąc pośredniczką i natchnieniem, wzorem odpowiadania na wołanie Jezusa i współdziałania z Nim w Jego misji.

22. W świetle podstawowego doświadczenia Ćwiczeń, WŻCh ma swoją wizję integracji wiary i życia we wszystkich wymiarach: osobistym, społecznym, zawodowym, politycznym i eklezjalnym.

23. Duchowość Ćwiczeń umacnia znamienity charakter tego chrześcijańskiego powołania:

24. ▶ Ignacjańskie *magis* kieruje stylem naszej odpowiedzi na powszechne powołanie do świętości, szukając „większej chwały Bożej” przez naśladowanie Chrystusa¹⁶ poprzez „ofiary wyższej wartości i wagi”¹⁷.

25. ▶ Ponadto, Chrystus objawia siebie w ignacjańskiej duchowości jako „człowiek dla innych”, a naśladowanie Go oznacza ofiarowanie siebie na służbę braciom i siostram: wyraźnie *apostolski* sposób rozumienia Królestwa Bożego. Członkowie WŻCh to chrześcijanie, którzy „którzy pragną bardziej naśladować Jezusa Chrystusa i współpracować z Nim w budowaniu Królestwa Bożego”¹⁸.

26. ▶ W końcu, Ćwiczenia, a stąd i nasza duchowość podkreślają *eklezjalny charakter* apostolskiej posługi. Jeżeli misja jest otrzymana od Chrystusa, tym bardziej uczestniczy w niej Kościół. „*Jedność z Chrystusem prowadzi do jedności z Kościołem, w którym Chrystus tu i teraz kontynuuje swoją misję zbawienia*”¹⁹.

27. Ignacjański charakter WŻCh²⁰ i styl życia jej członków znajduje wyraz w regularnym praktykowaniu Ignacjańskiej drogi modlitwy, rachunku sumienia, rewizji i apostolskiego rozeznawania (osobistego i wspólnotowego), a także w częstym uczestnictwie w sakramentach.

¹⁴ „Nasze powołanie wzywa, byśmy żyli taką duchowością, która otwiera i uczy dyspozycyjności na to wszystko, czego Bóg oczekuje od nas w każdej konkretnej sytuacji życia codziennego” ZO 5.

¹⁵ List do Filipian 2, 7.

¹⁶ ZO 4.

¹⁷ *Ćwiczenia Duchowe* (ĆD) 97, 104, itp.

¹⁸ ZO 4.

¹⁹ ZO 6.

²⁰ Ignacjańskie dziedzictwo można porównać do wspaniałego drzewa zasadzonego w ogrodzie Kościoła. Głównym konarem jest niewątpliwie Towarzystwo Jezusowe, ale *droga ignacjańska* nie jest synonimem słowa *Jezuici*. Z

3.2. Powołanie wspólnotowe²¹

28. Członkowie WŻCh przeżywają duchowość ignacjańską we wspólnocie. Pomoc braci i sióstr dzielących z nami to samo powołanie jest niezbędna dla naszego wzrostu we wierności naszemu powołaniu i misji. Ponadto, wspólnota sama w sobie jest elementem składowym apostołskiego świadectwa WŻCh.

29. „Aby przygotować naszych członków do bardziej skutecznego świadectwa oraz zaangażowania apostołskiego, szczególnie w środowiskach życia codziennego, gromadzimy we wspólnocie osoby, które odczuwają pragnienie integracji wszystkich wymiarów swego życia z pełnią wiary chrześcijańskiej zgodnie z naszym charyzmatem”²².

3.3. Powołanie Świeckich

30. W *Zasadach Ogólnych*, WŻCh jest określona jako stowarzyszenie nie świeckich, ale wiernych: *“Naszą wspólnotę tworzą chrześcijanie: mężczyźni i kobiety, dorośli i młodzież, z różnych grup społecznych...”*²³

31. Przy dojrzałości właściwej stałemu Przrzeczeniu (Przymierzu), powołanie WŻCh, ze swoimi celami i cechami, ma szczególnie charakter świecki: *„Dążymy do osiągnięcia takiej jedności życia, poprzez odpowiedź na wezwania Chrystusa pojawiające się w świecie, w którym żyjemy”*²⁴.

4. Profil członka WŻCh

32. Powołanie WŻCh zakłada pewne warunki, szczególnie te wymagane do odbycia Ćwiczeń Duchowych. Zdolność ta jest rozpoznawana w tych cechach, które pozwalają danej osobie spotkać Boga. Nie chodzi tu o coś już osiągniętego, ale o jej potencjał. Aby wskazać na taką zdolność Św. Ignacy używa określenia *“tener subiecto”*. *Tener subiecto* ma znaczenie

duchowości Ćwiczeń korzystają także inne zakonne i świeckie grupy, z których każda we właściwy sobie sposób wyraża tę lub inną cechę ignacjańskiego charyzmatu. Właśnie wśród tych grup specjalne miejsce należy się Kongregacjom Mariańskim, które były poprzedniczkami WŻCh.

²¹ Ten wymiar powołania WŻCh jest szczegółowo opisany w części (nr 125-163).

²² ZO 4.

²³ ZO 4.

²⁴ ZO 4. W 1946 r. Papież Pius XII powiedział: *“Wierni, a dokładnie świeccy wierni, znajdują się na linii frontu życia Kościoła, dla nich Kościół jest podstawą ożywienia życia społeczeństwa. Dlatego też oni, w szczególności, powinni mieć do końca jasną świadomość nie tylko przynależności do Kościoła, ale także świadomość bycia Kościołem”* (AAS 38, 1946, str.149).

Sobór Watykański II podejmuje ten temat w sposób następujący: „Właściwością specyficzną laików jest ich charakter świecki... Natomiast zdaniem ludzi świeckich, z tytułu właściwego im powołania, jest szukać Królestwa Bożego zajmując się sprawami świeckimi i kierując nimi po myśli Bożej. Żyją oni w świecie, to znaczy pośród wszystkich razem i poszczególnych spraw i obowiązków świata, i w zwyczajnych warunkach życia rodzinnego i społecznego, z których niejako utkana jest ich egzystencja. Tam ich Bóg powołuje, aby wykonując właściwe sobie zadania, kierowani duchem ewangelicznym przyczyniali się do uświęcenia świata na kształt zaczynu, od wewnątrz niejako, i w ten sposób przykładem zwłaszcza swego życia promieniując wiarą, nadzieją i miłością, ukazywali innym Chrystusa. Szczególnym więc ich zadaniem jest tak rozświecać wszystkie sprawy doczesne, z którymi ściśle są związani, i tak nimi kierować, aby się ustawicznie dokonywały i rozwijały po myśli Chrystusa i aby służyły chwale Stworzyciela i Odkupiciela”(LG 31).

Natomiast papież Jan Paweł II napisał: „„Świat” staje się polem i narzędziem ludzi świeckich w realizacji ich chrześcijańskiego powołania, sam bowiem przeznaczony jest na to, by wysławiać Boga Ojca w Chrystusie. Dopiero teraz Sobór może wskazać właściwy i specyficzny sens wezwania, które Bóg kieruje do świeckich. Otóż nie muszą się oni wyrzekać swojego miejsca w świecie... Chrzest bowiem nie odrywa świeckich od świata, lecz powierza im powołanie, które właśnie w świecie... Toteż fakt bycia i działania w świecie posiada dla świeckich znaczenie nie tylko antropologiczne i socjologiczne, ale także ściśle teologiczne i kościelne” (ChL 15).

dynamiczne: osoba stopniowo staje się „subiecto” (chętna/gotowa) lub, przeciwnie, niechętna; możemy poruszać się wprzód i w tył, ale nigdy nie jesteśmy statyczni, nigdy nie pozostajemy na tym samym miejscu.

33. *Uwagi Wstępne* do Ćwiczeń²⁵ dają też obraz ich dorosłego uczestnika. Ten obraz jest czasami punktem, z którego wychodzimy, a czasami punktem, do którego dochodzimy. Ignacy stawia minimalne warunki niezbędne do tego, by podjąć się tej przygody, a mówiąc pełniej, rezultatów jej podjęcia. Innymi słowy, charakterystyczne cechy, które określają odpowiednią osobę, muszą w jakiś sposób być obecne na początku. Ignacy dopasowywał Ćwiczenia do każdego indywidualnie, ale jednocześnie zalecał, by kwestia wyboru osoby nie w każdym przypadku dokonywała się na oślep. Dla określania zarówno uczestnika, jak i warunków wymaganych do podjęcia Ćwiczeń Duchowych, Ignacy zakłada, że ktokolwiek chce mieć to doświadczenie, pragnie przede wszystkim „*miłować i służyć Boskiemu Majestatowi*”.²⁶ To są także cechy wyróżniające osobę, która jest najbardziej odpowiednia, by stać się członkiem WŻCh.

34. Warunki, które muszą być w pewien sposób obecne na początku ignacjańskiej drogi duchowej, można podzielić na dwie kategorie cech osobowych, tj. widzianych z perspektywy tylko ludzkiej oraz związanych z doświadczeniem Boga.

35. Widziane z ludzkiej perspektywy:

- osoba *zdolna stawiać czoła rzeczywistości*, wrażliwa na społeczne i polityczne problemy świata, w którym żyje, zdolna do komunikowania się z innymi i do świadczenia w znaczący sposób posługi wobec innych;

- *posiadająca silne pragnienie*, by prowadzić dynamiczne, pełne pasji życie, nawet jeżeli te ideały są, przynajmniej na krótką metę, przemieszane z osobistymi ambicjami;

- *nie usatysfakcjonowana* swoim własnym małym światkiem, ale gotowa modyfikować swój punkt widzenia i styl życia.

36. Związane z doświadczeniem Boga:

- osoba *poruszona pragnieniem*²⁷ spotkania i podążania za Jezusem²⁸;

- *zakochana w Jezusie i Jego misji*, tęskniąca za głębszą osobistą relacją z Nim, która to relacja przekierunkuje i poprawi, jeśli to konieczne, potrzeby i aspiracje danej osoby oraz uzdrowi rany i słabości;

- *świadoma własnej grzeszności*, choć umiłowana i wybrana przez Chrystusa;

- *otwarta na potrzeby innych*, gotowa im służyć i złączyć się z tymi, którzy pragną budować świat bardziej ludzki i bardziej Boży.

- *świadoma bycia odpowiedzialnym członkiem Kościoła*, identyfikująca się z jego przesłaniem i zaangażowana w jego misję.

5. Szukanie i odnajdywanie osobistego powołania w WŻCh

37. *Podstawowym celem formacji świeckich katolików jest coraz pełniejsze odkrywanie przez nich własnego powołania i coraz większa gotowość do tego, by żyć nim w wypełnianiu własnej misji*²⁹.

²⁵ ĆD 1-20.

²⁶ ĆD 233.

²⁷ Pragnienia są bardzo ważne dla św. Ignacego. Dla niego bycie człowiekiem oznacza zdolność posiadania pragnień. Dla Ignacego, zdolność danej osoby do wzrastania w świętości i przynoszenia owocu apostołskiej pracy zależy od siły jej pragnienia. Dla św. Ignacego pragnienie stanowi siłę napędową życia, które uzdalnia osobę do tego by pragnąć, marzyć, działać i kochać. Człowiek jest kimś, kto posiada pragnienie sprawiedliwości, pokoju i miłości: pragnienie Boga. Im bardziej człowiek troszczy się o swoją wewnętrzną zdolność do posiadania pragnień, tym bardziej jest on przygotowany do bycia napełnionym przez Boga. Stąd, dla św. Ignacego, ci, którzy posiadają silne pragnienia, chociażby wciąż byli grzesznikami, są odpowiednimi osobami do podjęcia Ćwiczeń. Dla Ignacego, życie duchowe nie polega na przestrzeganiu zasad i wskazówek, ale na posiadaniu pragnień, które Bóg może pielęgnować i wypełniać.

²⁸ *Konstytucje* 102.

²⁹ ChL 58.

38. W procesie odkrywania tego, czy dana osoba ma powołanie do WŻCh, dwie rzeczy muszą zostać wzięte pod uwagę. Po pierwsze, czy osoba pragnąca żyć tym powołaniem, posiada odpowiednie predyspozycje. Po drugie, jeżeli posiada, to jak mogą zostać one wzmocnione i jak można pomóc tej osobie rozpoznać to, że Bóg powołuje ją do przyjęcia drogi życia WŻCh. Te elementy procesu formacji WŻCh dotyczące powołania są oparte głównie na Ćwiczeniach Duchowych³⁰.

5.1. Kluczowa rola Ćwiczeń Duchowych w rozeznawaniu powołania

39. Rozeznanie szczególnego powołania do WŻCh dokonuje się głównie podczas odprawiania Ćwiczeń Duchowych, gdzie oprócz podstawowych perspektyw określających wybór chrześcijańskiej drogi życia, można odnaleźć etapy rozeznawania powołania.

40. *Ćwiczenia Duchowe* są zasadnicze i niezbędne do tego, by żyć powołaniem WŻCh. Są one „źródłem i charakterystycznym narzędziem naszej duchowości”³¹. Stąd, bez doświadczenia Ćwiczeń nie możemy zrozumieć, a tym bardziej żyć powołaniem WŻCh.

41. We wstępie do *Ćwiczeń* św. Ignacy definiuje, co rozumie pod pojęciem metody, którą Bóg w nim zainspirował i dzięki której mógł pomóc wielu: „...pod pojęciem „*Ćwiczeń Duchowych*” rozumie się każdy sposób badania swojego sumienia (odprawiania rachunku sumienia), medytowania, kontemplacji, modlitwy na głos i w myślach, a także spełniania innych duchowych praktyk (działań), jak będzie to opisane później”³².

42. Dla św. Ignacego *Ćwiczenia* to różne sposoby na to, by ćwiczyć ducha. Uzasadnia to, mówiąc: „Tak jak wędrówka, spacerowanie, bieganie są ćwiczeniami dla ciała, tak „*ćwiczenia duchowe*” to nazwa, pod którą rozumieć można każdy sposób przygotowywania i usposobienia naszej duszy do tego, by wyzbyła się wszystkich nieuporządkowanych przywiązań; tak, gdy się ich pozbędzie, by mogła szukać i odnajdywać Bożą Wolę w takim uporządkowaniu swego życia, aby służyło dla dobra i zbawienia duszy”.

43. Dlatego, dla św. Ignacego jasne jest to, że tak jak ciało, nie ćwiczone w odpowiednim stopniu, traci swoją zwinność i ruchliwość, tak samo i duch – potrzebuje ćwiczeń, by dać z siebie, co najlepsze i zaspokoić swoją głęboką tęsknotę za spełnieniem.

44. WŻCh, wierna swej inspiracji duchowej, pragnie, by jej członkowie byli aktywni w duchu, ciągle ćwiczący się w słuchaniu Bożego wezwania i odpowiadający na nie natychmiast całym swym jestestwem.

45. Doświadczenie całości *Ćwiczeń Duchowych* wymaga, według św. Ignacego, około miesiąca, spędzonego w ciszy, rozmawiając tylko z przewodnikiem lub duchowym towarzyszem. W takim kontekście możliwe jest dla uczestnika doświadczenie, proponowanych przez św. Ignacego, różnych sposobów modlitwy, badania samego siebie i kontemplacji, przemyśleń i wyciągania „korzyści”, a w końcu – uwrażliwienia na to, czego oczekuje Bóg w kwestii powołania i apostołskiej działalności.

46. W ciągu czterech tygodni *Ćwiczeń*, stanąwszy jako grzesznik w obliczu miłującego Boga, uczestnik podąża za osobą Jezusa Chrystusa, z którym wzrasta w zażyłości, gotowy naśladować Jezusa, w tym kim jest i co czyni, akceptując wszystkie tego konsekwencje.

47. Już w czasach św. Ignacego, a tym bardziej we współcześnie, często nie jest możliwym, szczególnie dla osób świeckich, uczestniczenie w *Ćwiczeniach* przez trzydzieści dni. Z tego powodu *Ćwiczenia* mogą być dostosowane do różnych uwarunkowań każdej osoby, podzielone na krótsze etapy lub odprawiane w ciągu codziennego życia, ale bez opuszczenia żadnego z

³⁰ Celem *Ćwiczeń* jest: „przezwyciężyć samego siebie i uporządkować swoje życie” (ĆD 21); „badać i poszukiwać, w jakim rodzaju i w jakim stanie życia Boski Majestat pragnie, aby Mu służyć” (ĆD 135); są one szkołą uczącą nas słuchać wołania Bożego i pomagającą na nie odpowiedzieć, czyniącą nas coraz bardziej gotowymi do ciągłego słuchania Bożego głosu, przekształcającą nasze całe życie na wspaniałomyślną odpowiedź dla Pana, który nas powołuje i posyła. *Ćwiczenia* przygotowują nas do życia związanego z powołaniem i odpowiadaniem na nie.

³¹ ZO 5.

³² por. ĆD 1.

etapów ignacjańskiego procesu. Dawane w ten sposób mogą również być prawdziwie ignacjańskim doświadczeniem.

48. Po przeżyciu Ćwiczeń Duchowych, ich głównym owocem staje nowy styl życia. Doświadczenie bliskości z osobą Jezusa i Jego drogą życia, uczenie się rozeznawania poruszeń Ducha w życiu codziennym oraz stawania się „komtemplatywnym w działaniu” – wszystko to przekształca styl życia człowieka i sprawia, że on i jego działanie stają się bliższe pragnieniom Pana, by budować Jego Królestwo.

49. WŻCh ma nadzieję, że jej członkowie to ludzie modlitwy, zdolni do wsłuchiwania się w pragnienia Pana, zdolni do tego, by spośród wielu życiowych powołań, wybrać to, które będzie najbardziej odpowiednie dla umacniania Królestwa Bożego. Z tego względu, WŻCh stawia do ich dyspozycji szkołę Ćwiczeń Duchowych, które według listu Ignacego do Manuela Miona są: *„najlepszą rzeczą, jaką byłem w stanie wymyślić, doświadczyć i zrozumieć w tym życiu po to, by pomóc ludziom, aby dawali z siebie jak najwięcej, a także by przynosili pożytek i pomoc innym”*³³.

50. Ćwiczenia Duchowe nie mogą być traktowane przez członków WŻCh jako opcja, które można odprawić lub nie, czy jako doświadczenie jednorazowe, które raz przeżyte należy do przeszłości. Są one podstawą, ożywiającym doświadczeniem istotnym dla samego powołania. Doświadczeniem, do którego należy zawsze wracać i którego wpływ na każdą osobę powinien być wciąż pielęgnowany i odnawiany.

51. Ćwiczenia nie są doświadczeniem, dzięki któremu życie apostołskie osiąga swój punkt kulminacyjny; są one raczej doświadczeniem inicjującym, a zarazem decydującym o osobistym apostołskim zaangażowaniu, które będzie realizowane przez resztę życia.

5.1.1. Poziomy powołania Bożego

Ojcowskie powołanie do życia: godnością osoby ludzkiej

52. Kiedy Ojciec stwarza nas, powołuje nas, mężczyzn i kobiety, do tego, by żyć na obraz i podobieństwo Boże³⁴, do tego, byśmy byli płodni i rozmnażali się, abyśmy wypełnili ziemię i uczynili ją sobie poddaną i rozpoznali dobro, które leży u podłoża wszystkich rzeczy. Nowy Testament objawia godność człowieka, który stworzony w Chrystusie, jest powołany do życia Bożego w jedności z Ojcem, przez Syna, w Duchu miłości.

53. *Zasada i Fundament* przypominają nam, że jesteśmy powołani do dialogu, rozpoznając dary i obecność Bożą we wszystkim – czy w zdrowiu czy w chorobie, w bogactwie czy w ubóstwie – i do odpowiadania, jak Jezus, z chwałą, czcią i służbą.³⁵

54. *Pierwszy Tydzień* prowadzi nas do tego, by stanąć w obliczu zarówno Bożego planu dla nas, jak i rzeczywistości grzechu i śmierci, a także charakterystycznych cech naszego osobistego i wspólnotowego życia. W Dialogu Miłosierdzia rozpoznajemy i pokornie uznajemy naszą grzeszność, aby później, pełni zaufania i wdzięczności, przyjąć przebaczenie Boże, który zbawił nas przez Jezusa Chrystusa. Doświadczenie miłości Chrystusa, który umarł na krzyżu, by dać nam nowe życie w Jego Duchu, zachęca uczestników, by zadali sobie pytanie: „Co ja mogę zrobić dla Chrystusa?” i kontynuowali to w Drugim Tygodniu.

55. Każdego dnia rozwijamy nasz życiowy dialog poprzez *rachunek sumienia*, w którym uznajemy dobrodziejstwa otrzymane dzięki rzeczom, ludziom, wydarzeniom.³⁶ Jest to sposób życia, dzień po dniu, Kontemplacją Pomocną do Uzyskania Miłości, która przynagla nas do poszukiwania: *„wewnętrznego poznania tyłu i tak wielkich dóbr otrzymanych (od Boga), aby... móc we wszystkim miłować jego Boski Majestat i służyć Mu”*³⁷.

Jezus Chrystus powołuje nas do jedności z Nim oraz naśladowania Go

³³ 16 listopad 1536 r.

³⁴ Rdz 1, 26-30.

³⁵ ĆD 23.

³⁶ ĆD 43.

³⁷ ĆD 233-234.

56. Doświadczenie bycia zbawionym przez Jezusa i uwolnionym od niewoli grzechu³⁸, wzbudza w nas pragnienie całkowitego oddania się na Jego służbę i wysłuchania Jego wołania, zapraszającego do współpracy z Nim w umacnianiu Jego Królestwa³⁹. Faktycznie, Wieczny Król wzywa nas, abyśmy pozostali i pracowali z Nim, podążali za Nim w Jego cierpieniu i w Jego chwale. Bycie z Jezusem i praca z Nim w budowaniu Jego Królestwa to jedyny i niepodzielny wybór. Podążanie za Panem oznacza pragnienie poznawania Go lepiej, kochania Go bardziej i podążania za Nim w Jego misji⁴⁰. To jest cel wszystkich Kontemplacji w Ćwiczeniach Duchowych.

57. Ten wybór Chrystusa i pracy z Nim dla Jego Królestwa, w ignacjańskiej duchowości, oznacza wybór Chrystusa w pełni. Znać, kochać i służyć Jego braciom i siostrą oznacza kochać bardziej i bliżej podążać za Chrystusem, który jest „prawdziwym życiem”⁴¹. Oznacza to także wywyższanie Go i przyczynianie się do pojednania wszystkiego z Nim i w Nim tak, aby Ojciec był wszystkim we wszystkich⁴².

58. WŻCh jest całkowicie przepełniona pragnieniem pójścia za Jezusem Chrystusem i coraz bliższego współdziałania z Nim w budowaniu Jego Królestwa⁴³.

Duch Święty porusza nas do większej wierności w podążaniu za Chrystusem

59. Ignacy był nauczycielem, który uczył się na doświadczeniu. Jego duchowość nie jest oparta na abstrakcyjnych zasadach doskonałości, ale na konkretności Boga, bliskiego i transcendentnego, którego doświadczamy w życiu. Ci, którzy odbywają Ćwiczenia powinni się przygotować do podjęcia najważniejszej decyzji, „znalezienia takiego stanu życia, który Bóg nam proponuje”⁴⁴, używając bardzo konkretnej metodologii: kontemplowania życia Chrystusa, a w tym samym czasie przyglądać się ze skupioną uwagą swoim własnym uczuciom i wewnętrznym poruszeniom, przez które Duch Św. mówi do nich i ich porusza.

60. Doznawanie pocieszeń i strapiień, i rozeznawanie różnych duchów⁴⁵ odgrywa zasadniczą rolę w ignacjańskich wyborach. Rozmyślenia i Reguły poświęcone dokonywaniu wyboru⁴⁶, skierowane są na rozpoznawanie tych doświadczeń prowadzących do rozeznawania. Jest ono zawsze związane z bieżącymi doświadczeniami, a nie z abstrakcyjnymi życzeniami. Ignacy jest zadowolony, gdy *„bez żadnego pośrednika, Stwórca może bezpośrednio działać w swoim stworzeniu a stworzenie – współpracować ze swoim Stwórcą i Panem”*⁴⁷.

5.1.2. Etapy rozeznawania powołania

61. Ignacy mówi o dokonywaniu rozsądnego i dobrego „**wyboru stylu życia i stanu**”. Ten wybór powinien być naszą wolną i wspaniałomyślną odpowiedzią na wezwanie Boga. Ignacy pokazuje nam, w jaki sposób mamy oddawać się do dyspozycji wewnętrznie, słuchać wołania Pana i jak zachowywać się zależnie od sposobu, w jaki Bóg daje się słyszeć.

³⁸ ĆD 53. Pierwszy tydzień Ćwiczeń jest zwykle nazywany „tygodniem grzechu”. Właściwiej należy go nazwać „tygodniem miłosierdzia”. W rzeczywistości, pierwszy tydzień jest skoncentrowany na doświadczeniu Boga jako Zbawiciela i Odkupiciela, i spojrzeniu na siebie jako na kogoś, kto zgrzeszył i zostało mu przebaczone. To objawienie przychodzi w osobie ukrzyżowanego Chrystusa (ĆD 53). Stojąc przed Nim, Ignacy uczy nas zadawać pytania: Co zrobiłem? Co robię? Co będę robił dla Chrystusa? Dla tych, którzy byli zagubieni i zamknięci w mrocznej otchłani swego „ja”, zbawienie jest drogą wyjścia poza swoje „ja”, podróżą w kierunku innych. W miejsce grzechu, w którym się zagubiliśmy, do którego byliśmy przykuci, teraz rozbrzmiewa wezwanie Wiecznego Króla, jako propozycja wolności i zbawienia. Odpowiedź na to, przepełniona nie tylko oceną i rozsądkiem, ale całkowitym oddaniem, jest drogą do wyzwolenia.

³⁹ ĆD 95.

⁴⁰ ĆD 104.

⁴¹ ĆD 139.

⁴² 1 Kor 15, 28.

⁴³ ZO 4.

⁴⁴ ĆD 135.

⁴⁵ ĆD 176.

⁴⁶ ĆD 135-168; 169-189.

⁴⁷ ĆD 15.

62. Możemy rozróżnić dwa cele:

- rozeznawanie "stanu życia": życie świeckie (w WŻCh lub gdzie indziej), kapłaństwo lub życie zakonne.
- rozeznawanie "stylu życia"⁴⁸. Kluczowym elementem w tym rozeznawaniu jest relacja pomiędzy daną osobą a kontekstem środowisk, w których żyje, tj.: rodzina, przyjaciele, wspólnota, studia, praca... Nie każdy kontekst jest właściwy dla osobistego wzrostu, ani dla wzrostu w wolności, potrzebnego do tego, by rozeznaczyć styl życia. Konieczne jest, by ułatwić to rozeznanie, zawężając je do wyboru spośród stylów życia umożliwiających rozwój. Często, rozwój przekształca się w stagnację z powodu braku troski na pierwszych etapach.

63. Rozeznawanie powołania jest procesem podzielonym na etapy, które warto przechodzić i rozumieć. Te etapy nie są liniowe, ale następuje pomiędzy nimi dynamiczny przepływ łaski i wolności.

64. Po pierwsze, powinniśmy mieć właściwe *usposobienie*, poprzez przyjmowanie właściwych postaw duchowych, które są warunkiem dokonania dobrego wyboru:

- Przyjmowanie kryteriów Chrystusa⁴⁹.
- Podejmowanie decyzji zgodnie z wolą Bożą⁵⁰.
- Skoncentrowanie naszych uczuć na Bogu, poprzez umiłowanie Jezusa wolnym i gorącym sercem:

65. • w "pierwszym rodzaju (stopniu) pokory", dokonując podstawowego wyboru: *"...że we wszystkim będę posłuszny prawu Bożemu, tak dalece, że choćby chodziło o zachowanie własnego życia na tej ziemi, to i tak nie brałbym pod rozwagę przekroczenia takiego przykazania... które by mnie obowiązywało pod grzechem śmiertelnym"*⁵¹.

66. • w "drugim rodzaju (stopniu) pokory", czując się oddzielnym i wolnym w stosunku do wszystkich rzeczy stworzonych, do tego stopnia, że w żadnym razie nie jestem stanie wyobrazić sobie popełnienia grzechu powszedniego, wyrażającego się w świadomym opieraniu się Bożemu powołaniu nawet w małej rzeczy⁵².

67. • w "trzecim rodzaju (stopniu) pokory", poszukując *magis*, coraz bardziej identyfikując się z Duchem Chrystusa ubogiego i poniżonego⁵³.

68. Z drugiej strony, musimy uważnie szukać objawienia się woli Pana:

- poprzez zastanawianie się w Jego obecności nad celami wyboru, a także nad korzyściami i wadami każdego wyboru w świetle wiary;
- poprzez pozostanie wrażliwym na poruszenia różnych duchów i ich skutki (pocieszenia i strapienia) dla rozeznania drogi, w kierunku której Bóg nas pociąga;
- poprzez żarliwą modlitwę do Pana o poznanie Jego woli.

5.1.3. Przygotowanie i potwierdzenie wyboru dokonanego w czasie Ćwiczeń Duchowych

69. Według tradycji ignacjańskiej, Ćwiczenia Duchowe stanowią najlepszy czas dla rozeznawania naszego powołania. Ignacy rozumiał, że nie możemy odbyć Ćwiczeń, z zamiarem dokonania wyboru, co do naszego stanu, bez dobrego przygotowania. Przygotowanie może trwać przez rozsądny okres czasu, ale nie powinno przeciągać się tak, żeby dokonanie wyboru było już niemożliwe. Chociaż Trzeci i Czwarty tydzień Ćwiczeń są już czasem potwierdzania wyboru dokonanego w Drugim tygodniu, potrzebny jest czas do potwierdzenia i wyraźniejszego zobaczenia powołania Pana przez to, co dzieje się z nami wewnątrz i zewnątrz w kontakcie ze światem.

70. W okresie przygotowawczym, jak i w okresie potwierdzającym nasz wybór, Ignacy zachęca nas do stawiania w różnych sytuacjach, które nazywa doświadczeniami i próbami, a także

⁴⁸ ĆD 189.

⁴⁹ Dwa Sztandary (ĆD 136-148).

⁵⁰ Trzy pary ludzi (ĆD 149-157).

⁵¹ ĆD 165.

⁵² ĆD 166.

⁵³ ĆD 167.

do tego, by w tym wszystkim mieć duchowe wsparcie ze strony kogoś, kto może pomóc nam w rozeznaniu powołania Pana.

5.2. Sens prób i doświadczeń

71. Jako przygotowanie do Ćwiczeń związanych z dokonaniem wyboru, te doświadczenia są nie tylko prawdziwą służbą, ale przede wszystkim mogą one stworzyć danej osobie korzystne warunki do stawiania się świadomą nowych wezwań Pana. Jako przygotowanie i potwierdzenie wyboru, ważne jest, aby zwrócić uwagę na duchowe poruszenia i ich skutki, jak sugeruje św. Ignacy *po raz drugi* dla dokonania dobrego wyboru⁵⁴.

72. W tych doświadczeniach, które mogą poruszyć nas głęboko⁵⁵, pragniemy stawać się wrażliwymi na wolę Pana, zarówno we wspólnotie, jak i przez wspólnotę. Ta wrażliwość przygotowuje nas, a jej konsekwencje umacniają nas w wyborze, którego dokonaliśmy.

73. Niektóre możliwe obszary doświadczeń:

- Doświadczenie otwarcia się na świat cierpienia i ubóstwa.
- Uczestniczenie w apostołskich działaniach i posłudze w sytuacjach, które różnią się od tych codziennych, bezpiecznych sytuacji, abyśmy mogli zobaczyć swój charakter i słabości, a przede wszystkim – nauczyli się żyć, dając siebie w darze.

- Podejmowanie studiów i programów formacyjnych z czystym zamiarem apostołskim: by „pomóc duszom...”

- Szkoła modlitwy jako przygotowanie do doświadczenia Ćwiczeń, zaczynająca się duchowym przewodnictwem, uczestniczeniem w rekolekcjach i „lżejszych formach” Ćwiczeń.

74. Charakter wyboru będzie zależał od etapu rozeznawania powołania, do którego dana osoba dotarła. Stąd ważne jest, by mieć na uwadze wiek osoby rozeznającej swoje powołanie do WŻCh. Dla dorosłych świeckich, z określonym już stanem życia, zaproponowane doświadczenia będą inne od tych proponowanych ludziom młodym, których rozeznawanie powołania dotyczy będzie stanu ich życia.

5.3. Prowadzenie duchowe

75. Prowadzenie duchowe nie polega na proszeniu o radę, a tym bardziej na pytaniu, co należy robić. Chodzi tu o dzielenie się z kimś naszymi doświadczeniami, aby lepiej słyszeć, co Bóg mówi i czego od nas oczekuje. W szczególnych przypadkach, kierownik duchowy może zaproponować wyjaśnienie lub radę, ale powinny być one raczej wyjątkiem niż regułą. Duchowe prowadzenie jest niezbędną częścią szukania i odnajdywania swego prawdziwego powołania⁵⁶. Jest szczególnie przydatne przed i po rocznych Ćwiczeniach.

B. Dyspozycyjność dla Misji

1. Znaczenie misji

⁵⁴ ĆD 176.

⁵⁵ „wewnętrzne odczuwanie i smakowanie rzeczy” (ĆD 2).

⁵⁶ Duchowe przewodnictwo zakłada przede wszystkim obustronne zaufanie, które przejawia się w otwartości serca na przewodnika duchowego i wymaga całkowitej dyskrecji. Ważne jest, aby przewodnik dokładnie przyswoił sobie Adnotacje (ĆD 1-20), by zapoznać się z procesem duchowego wzrostu i wymaganiami apostołskiego powołania. Istotne jest, by promowane były: sprawiedliwość i dialog międzykulturowy, jako istotne wymiary ewangelizacji, zintegrowane z życiem osobistym.

1.1. Misja Jezusa⁵⁷

76. W Ewangeliach, szczególnie u św. Jana, Jezus jest przedstawiony jako Ten, który został posłany przez Ojca. Bycie posłanym jest dokładnie tym, co nadaje sens Jego życiu i Jego obecności pomiędzy nami tak, że nie potrafimy zrozumieć osoby Jezusa inaczej jak przez misję, którą powierzył Mu Ojciec. Z drugiej strony, misja nie była czymś, co należało do Jezusa, ale była darem otrzymanym od Ojca⁵⁸.

77. Jezus wypełnia Swoją misję w całkowitej jedności z Ojcem⁵⁹. Z tego powodu najbardziej intymną rzeczywistością Jezusa jest bycie Synem. Jego życie należy do Ojca, zostało Mu dane przez Ojca⁶⁰. To jest życie, które On przekaże ludzkości, dlatego wierzący będą tymi, którzy żyją życiem Syna⁶¹.

78. Misja Jezusa Syna jest powierzona Mu przez Ojca. Jezus wie, że nie jest właścicielem tej misji. On nie przyszedł na ten świat „sam dla Siebie”, ale po to, by przeprowadzić swoją misję, ponieważ Ojciec i On stanowią jedno i żyją w pełnej jedności z Duchem (Bóg jest Tróją i Jednością)⁶².

79. Dokładnym celem tej misji będzie to, że wszyscy ludzie umiłowani przez Ojca, staną się jedno z Trójjedynym Bogiem: już teraz jesteśmy powołani do życia pełnią samego Boga⁶³. Jezus jest Tym, który przynosi Dobrą Nowinę, ale i jednocześnie, sam jest tą Nowiną⁶⁴.

1.2. Misja Kościoła

80. Kościół jest *“zgromadzeniem wszystkich tych, którzy w wierze patrzą na Jezusa jako na autora zbawienia i źródło jedności i pokoju”, “założonym i zbudowanym przez Boga, by być widzialnym znakiem tej zbawczej jedności”*⁶⁵. Kościół jest sakramentem zbawienia w konkretnej historii naszego świata⁶⁶.

81. Dzięki działaniu Ducha Świętego, Kościół reprezentuje ręce i stopy Jezusa Zmartwychwstałego i Żyjącego. Kościół realizuje tę samą misję co Syn, jest sakramentem misji Syna. Kościół, poruszony przez Ducha, wędruje przez historię w kierunku pełni jedności wszystkich w Chrystusie, w tym samym Duchu, w kierunku pełni życia z Ojcem. Gdyby nie misja Syna, Kościół byłby niczym, straciłby swoje znaczenie⁶⁷.

1.3. Sakramentalny wymiar misji

82. Jezus jest sakramentem miłości Ojca; Kościół, sakrament Jezusa, jest życiem i zbawieniem dla całej ludzkości. Powołanie Ojca, zrodzone z miłości, jest realizowane i spełnione w Jezusie i Jego misji; powołanie Jezusa do miłości, jest realizowane i wypełniane w Kościele i Jego misji. Owa misja Kościoła rozwija się w misji tych, którzy zostali powołani i zgromadzeni w miłości Ojca w Kościele.

⁵⁷ Punktem wyjścia dla misji jest relacja z Jezusem. Jezus jest obecny nie tylko w naszych sercach, ale także w Swoim Ciele, którego komórką jest nasza lokalna grupa WŻCh. Ponadto, On jest obecny w tych, do których jesteśmy posłani – rodzina, przyjaciele, miejsce pracy, szersze grono wspólnoty, szczególnie ci, znajdujący się w potrzebie. Co za tym idzie, misja urzeczywistnia się i dodaje nam energii, gdyż trzykrotna obecność Jezusa wzmacnia się i oddziałuje na siebie – Jezus obecny w naszych sercach, Jezus obecny w grupie WŻCh, Jezus obecny w tych, do których jesteśmy posłani.

⁵⁸ „z nieba zstąpiłem nie po to, by pełnić swoją wolę, ale wolę Tego, który mnie posłał...” (J 6, 38; J 4, 34; 5, 30; 9, 4-5, 14, 24).

⁵⁹ „A Ten, który mnie posłał, jest ze mną...” (J 8, 29; 3, 35; 17, 7-8; 5, 19).

⁶⁰ „Podobnie jak Ojciec ma życie w sobie, tak również dał Synowi: mieć życie w sobie samym” (J 5, 26).

⁶¹ „Jak Mnie posłał żyjący Ojciec, a Ja żyję przez Ojca, tak i Ten, kto Mnie spożywa, będzie żył przeze Mnie” (J 6, 57)

⁶² J 10, 30, 38; 11, 41-42; 13, 1-3; 13, 9; 14, 20; 16, 28.

⁶³ „...aby miłość, którą Ty Mnie umiłowałeś, w nich była i Ja w nich” (J 17, 21, 24, 26).

⁶⁴ „Ja jestem drogą, prawdą i życiem. Nikt nie przychodzi do Ojca inaczej jak tylko przeze mnie” (J 14, 6).

⁶⁵ LG 9.

⁶⁶ LG 1.

⁶⁷ J 17, 7.

83. Chrześcijanin jest osobą ujętą miłością Boga. To związanie z Panem (powołanie) przybierze konkretną formę, rozwinię się i będzie skuteczne wtedy, gdy chrześcijanie otrzymają Ducha i będą posłani – na misję – do świata w Kościele i przez Kościół.

84. W zgodzie ze specyfiką każdego charyzmatu, który powstaje w chrześcijańskiej wspólnotie, Kościół powierza misję Jezusa wszystkim chrześcijanom. Aby była to prawdziwie misja, musi wyrażać się za pomocą wyraźnych znaków. Misja powierzona przez Ojca jest realizowana przez nas, ciało Jezusa. Misja powierzona przez Jezusa jest realizowana przez członków Kościoła. Misja każdego wierzącego i każdej grupy wierzących, wspólnoty i lokalnego Kościoła dokonuje się przez widzialne znaki odpowiednie do każdej sytuacji. Każdy eklezjalny charyzmat będzie wyrażał swoją „misyjność” na swój własny, specyficzny sposób⁶⁸.

85. Misja oznacza to, że ktoś posyła i że ktoś jest posłany, by wypełnić misję Jezusa w Kościele i przez Kościół.

1.4. Prorocki wymiar misji

86. Misja Jezusa jest wyjaśniona i rozumiana na kartach Nowego Testamentu jako misja prorocka. Jezus jest „prorokiem” w całym tego słowa znaczeniu⁶⁹, który przez Swoje słowa i zachowanie (słowo + czyn) wykonuje misję, którą powierzył Mu Ojciec. Misja nie jest tylko sposobem myślenia lub sposobem bycia w świecie, ale przejawia się w *specyficznych czynach⁷⁰ i słowach⁷¹*. Apostołowie Jezusa są powołani, by zachowywać się jak prorocy, zgodnie z tym, czego uczy Jezus⁷².

87. Każdy chrześcijanin jest powołany⁷³ dla misji prorockiej. To jest sens namaszczenia w rycie chrztu⁷⁴. Duch Święty namaszcza osobę, która jest chrzczona i opieczętowuje ją nie dającą się zetrzeć pieczęcią⁷⁵. Mając to namaszczenie, chrześcijanin może powtórzyć słowa Jezusa: „Duch Pański spoczywa na Mnie, ponieważ Mnie namaścił i posłał Mnie, abym ubogim niósł dobrą nowinę, więźniom głosił wolność, a niewidomym przejrzenie; abym uciśnionych odsyłał wolnymi, abym obwoływał rok łaski od Pana⁷⁶”. Stąd, przez obmycie chrztem i namaszczenie krzyżmem, osoba ochrzczona jest włączona w misję Jezusa Chrystusa, naszego Zbawiciela i Mesjasza⁷⁷.

1.5. Życiowy wymiar misji

88. Bycie chrześcijaninem oznacza bycie uczniem i dlatego wiąże się z otrzymaniem misji prorockiej, misji, która ma wiele wymiarów. Czasami, najważniejszą rzeczą jest mówienie ludziom o nadziei i sensie życia, jednakże z pewnością w wielu przypadkach będzie to także oznaczać krytykę i mówienie bez obaw czegoś głośno. To nasz sposób życia, myślenia, podejmowania życiowych wyzwań w kontekście: rodzinnym, społecznym, politycznym i zawodowym. Stąd, nie chodzi o to, abyśmy po prostu byli tam obecni; chrześcijanie są tam jak prorocy, aby czynami i słowami obwieszczać obecność Bożego Królestwa.

⁶⁸ Charyzmat świeckich stowarzyszeń wyraża się poprzez bycie *posłanym na misję* w drodze wspólnotowego rozeznawania i poprzez konkretne formy działania. Co się tyczy charyzmatu życia zakonnego, wyraża on swoją misję poprzez rozeznawanie związane ze ślubami posłuszeństwa. W obydwu przypadkach, zakłada się poszukiwanie woli Bożej i wypełnianie misji Kościoła.

⁶⁹ „... potężny w czynie i słowie...ten, który miał wyzwolić Izraela” (Łk 24,19-21; Łk 4,24; Łk 7,16; 13,33; 24,19; Mk 1,22; 6,2; Mt 16,14; 21,11-14).

⁷⁰ „Jezus udzielił im władzy nad duchami nieczystymi, aby je wypędzali i leczyli wszystkie choroby i wszelkie słabości” (Mt 10,1).

⁷¹ „Ojcze, uświęć ich w prawdzie. Słowo Twoje jest prawdą ... proszę i za tymi, którzy dzięki ich słowu będą wierzyć we Mnie” (J 17,17, 20; Mk 6,30).

⁷² Mt 10,40-42.

⁷³ Konsekracja (poświęcenie) oznacza, że Bóg bierze we władanie to, co jest przeznaczone dla określonej misji. W Starym Testamencie (ST) królowie byli poświęceni Bogu poprzez namaszczenie głowy oliwą.

⁷⁴ „Bóg wszechmogący ...namaszcza Cię krzyżmem zbawienia, abyś włączona/y w lud Boży wytrwał/a w jedności z Chrystusem, Kapłanem, Prorokiem i Królem na życie wieczne” (Rytuał chrztu, namaszczenie olejem świętym).

⁷⁵ 2 Kor 1, 21-22.

⁷⁶ Łk 4, 18-19; Iz 61, 1-2.

⁷⁷ ChL 13.

1.6. Maryja wzorem misji

89. W Bożym planie Maryja odegrała kluczową rolę, sprawiła, że misja Syna stała się możliwa⁷⁸. Maryja została wybrana przez niezmierną miłość Boga. Została wezwana (powołanie) i posłana, by wypełnić misję narodzenia Syna dla naszego świata.

90. Maryja przyjęła wezwanie i natychmiast wyruszyła (działanie), by obwieścić Dobrą Nowinę (słowo) Elżbiecie. Przyjęcie tej tajemnicy zaważyło na całym Jej życiu⁷⁹. Ona była, przede wszystkim, pierwszą, która uwierzyła, pierwszą chrześcijanką⁸⁰. W Maryi, nadzieje i pragnienia na zbawienie, które ubodzy pokładali w Bożej miłości, zostają wypełnione. Maryja była „ubogą Jahwe” (Służebnicą Pańską)⁸¹, która pośrodku swego prawdziwego ubóstwa, położyła swoją nadzieję tylko w Bogu. Jej ubogi i prosty styl życia był gestem proroczym⁸².

2. Teren misji WŻCh

91. Zgodnie z kierunkiem nadanym przez Sobór Watykański II, misja świeckich w WŻCh nie jest rozumiana restrykcyjnie lub poprzez stwarzanie dychotomii. Teren misji WŻCh jest nieograniczony. Rozciąga się na Kościół i świat, służąc człowiekowi i społecznościom, poprzez wysiłek docierania do serca każdego, aby zmienić niewłaściwe struktury, przynosząc Ewangelię każdemu człowiekowi, każdej sytuacji i okoliczności⁸³.

92. Mając na uwadze świecki charakter powołania WŻCh, a także dzisiejszą sytuację świata, naznaczoną poważną strukturalną niesprawiedliwością i marginalizacją dużej części rodziny ludzkiej, która żyje w ubóstwie i nędzy, praca, do jakiej przede wszystkim powołana jest WŻCh - w świetle preferencyjnej opcji na rzecz ubogich - jest *promowanie sprawiedliwości*.

93. To miłość Boża nakłania nas, członków WŻCh do tego, by zmieniać świat tak, by dzieci Boże mogły żyć z godnością. Powinniśmy starać się zobaczyć Jezusa w każdym człowieku, ponieważ Jezus identyfikuje się z każdym, a szczególnie z najbardziej potrzebującymi⁸⁴. Zaangażowanie na rzecz wolności i sprawiedliwości ma dla nas sens tylko tak długo, jak długo Duch Chrystusa motywuje nas, jako wyraz wiary i miłości.

94. Praca dla sprawiedliwości przybiera różne formy w zależności od uwarunkowań regionalnych i kulturowych, różnych sytuacji społeczno-ekonomicznych. Ten priorytet musi się uwidaczniać w naszym stylu i standardzie życia. W Ćwiczeniach Duchowych prosimy o łaskę naśladowania Jezusem, ubogiego i poniżonego, i mamy nadzieję otrzymać tę łaskę od Pana. Stąd, *uwierzyć* w Jezusa oznacza bardziej Go naśladować; mieć udział w Jego ubóstwie oznacza żyć życiem wiary, które promuje sprawiedliwość i trzyma stronę biednych. Prosty styl życia zabezpiecza naszą apostołską wolność, wyraża naszą solidarność z ubogimi i czyni naszą wiarę wiarygodną. Ten wybór nie może pozostać na gruncie teoretycznym. Ignacy, mówiąc o ubóstwie, prosi Jezuitów, mówiąc, że „...niech wszyscy miłują ubóstwo i w odpowiednim czasie doświadczają jakiś jego skutków”⁸⁵.

95. Stąd, promowanie sprawiedliwości jest integralną częścią szerszego kontekstu ewangelizacji, głoszenia Jezusa Chrystusa i Jego Królestwa.

3. Rozwój misji w WŻCh

⁷⁸ ZO 9.

⁷⁹ Łk 2, 19 i 51.

⁸⁰ Łk 1, 45.

⁸¹ Taki jest sens Magnifikatu, który zbiera i podsumowuje oczekiwania wszystkich ubogich (Łk 1, 46-56). Zostało on zainspirowany pieśnią Anny, młodej kobiety, która ufała jedynie działaniu Boga (1Sm 2, 1-10).

⁸² Łk 10, 21; Mt 11, 25-27; Mt 10, 4.

⁸³ ZO 8.

⁸⁴ Mt 25, 31-46.

⁸⁵ *Konstytucje* 287 (ZO 4 i 8).

96. Jako wspólnota, WŻCh otrzymuje określony charyzmat (ignacjański), by służyć misji Kościoła. Wyraża się to w posyłaniu jej członków na misję, owoc wspólnotowego apostołskiego rozeznawania, określonych form apostołstwa. Nie jest łatwo tego dokonać, ale pewnym jest, że ci, którzy wybrali charyzmat ignacjański są przede wszystkim apostołami misji Kościoła i dlatego są wysyłani przez wspólnotę, która dzieli z nimi to szczególne powołanie. Mają prawo wiedzieć, że wspólnota wyraźnie ich posyła i towarzyszy zarówno apostołskiemu rozeznawaniu, jak i misji w miarę jej rozwoju.

3.1. Misja osobista

97. W relacji z innymi, wrażliwi na znaki czasu ci, którzy są gotowi, są przynagleni, by otworzyć swoje serca na potrzeby ludzi w świecie. Z tego kontaktu z rzeczywistością wyrastają osobiste powołania, prowadzące do określonych sposobów naśladowania Pana.

98. Zaproszenie, by podążać za Nim (powołanie) będzie się konkretyzować w miarę, jak będziemy osobiście odpowiadać na te wezwania. Początkowe powołanie, by podążać za Jezusem znajdzie swoje rozwinięcie w konkretnych działaniach. Jednak, aby te działania stały się misją potrzeba, by wspólnota przyjęła to wezwanie, udzieliła pomocy i rozeznała, i ostatecznie wysłała każdego na misję⁸⁶. W tym znaczeniu być może poprawniej byłoby mówić o *osobistym zaangażowaniu w misję Kościoła*.

99. Dla każdego członka WŻCh, różne konteksty ich świeckiego życia, jak: rodzina, polityka, zawód, wspólnota, Kościół lokalny, są głównymi obszarami działania⁸⁷.

⁸⁶ Wszystkie misje prorockie przechodzą taki proces. Bóg niespodziewanie wkracza do życia i serca tego, którego pragnie posłać, by służył Jego ludziom (powołanie). Następnie, poprzez dyspozycję serca i potrzeby innych, prorok znajdzie swoją *misję* i wypełni ją za pomocą określonych gestów i znaków.

⁸⁷ Cytując Jana Pawła II z Apostolskiej Adhortacji *Christifideles Laici* wymieniamy kilka obszarów działania: „Uświadamianie sobie i innym nienaruszalnej godności każdej osoby ludzkiej stanowi istotne, a poniekąd centralne i jednoczące zadanie tej posługi na rzecz rodziny ludzkiej, do sprawowania której Kościół, a w nim katolicy świeccy, są powołani... Chociaż z tytułu swojej misji i odpowiedzialności wszyscy ludzie są wezwani do tego, by uznając osobową godność każdej ludzkiej istoty, bronić jej prawa do życia, owo zadanie spoczywa w szczególności na niektórych świeckich: rodzicach, wychowawcach, pracownikach służby zdrowia i osobach sprawujących władzę gospodarczą i polityczną” (ChL 37 i 38).

„Małżeństwo i rodzina stanowią pierwszą płaszczyznę społecznego zaangażowania katolików świeckich. Zadania w tej dziedzinie można w sposób właściwy wypełnić tylko wówczas, gdy jest się przekonanym o jedynej i niezastąpionej wartości rodziny dla rozwoju społeczeństwa” (ChL 40).

„Miłość okazywana i służąca osobie nigdy nie może być oderwana od sprawiedliwości: tak jedna, jak i druga - każda na swój sposób - wymagają pełnego i rzeczywistego uznania praw osoby, której podporządkowane jest społeczeństwo ze wszystkimi swoimi strukturami i instytucjami”.

„Aby ożywiać duchem chrześcijańskim doczesną rzeczywistość służąc - jak zostało powiedziane - osobie i społeczeństwu, świeccy nie mogą rezygnować z udziału w „polityce”, czyli w różnego rodzaju działalności gospodarczej, społecznej i prawodawczej, która w sposób organiczny służy wzrastaniu wspólnego dobra; prawo i obowiązek uczestniczenia w polityce dotyczy wszystkich i każdego; formy tego udziału, płaszczyzny, na jakich on się dokonuje, zadania i odpowiedzialność mogą być bardzo różne i wzajemnie się uzupełniać. Ani oskarżenia o karierowiczostwo, o kult władzy, o egoizm i korupcję, które nierzadko są kierowane pod adresem ludzi wchodzących w skład rządu, parlamentu, klasy panującej czy partii politycznej, ani dość rozpowszechniony pogląd, że polityka musi być terenem moralnego zagrożenia, bynajmniej nie usprawiedliwiają sceptycyzmu i nieobecności chrześcijan w sprawach publicznych.”... „Ponadto polityka na rzecz osoby i społeczeństwa przyjmuje jako stały kierunek postępowania obronę i promocję sprawiedliwości, rozumiane jako „cnota”, w której wszyscy winni być wychowywani i jako „siła” moralna, która wspiera zaangażowanie na rzecz praw i obowiązków każdego i wszystkich, mając za podstawę osobistą godność ludzkiej istoty” (ChL 42).

„W kontekście radykalnych przemian zachodzących w świecie gospodarki i pracy świeccy muszą przede wszystkim angażować się w rozwiązywanie bardzo poważnych problemów rosnącego bezrobocia, walczyć o jak najszybsze położenie kresu licznym niesprawiedliwościom wynikającym z niewłaściwej organizacji pracy, zabiegać o to, by miejsce pracy stało się miejscem wspólnoty osób cieszących się poszanowaniem ich podmiotowości i prawa do uczestnictwa, walczyć o rozwój nowej solidarności pomiędzy tymi, którzy uczestniczą we wspólnej pracy oraz o stworzenie nowego typu przedsiębiorstw, o zrewidowanie systemów handlowych i finansowych, a także o zmianę systemu wymiany technologicznej” (ChL 43).

„Jest rzeczą konieczną, by każdy katolik świecki miał zawsze żywą świadomość tego, że jest „członkiem Kościoła”, czyli osobą, której dla dobra wszystkich powierzone zostało oryginalne, niezastąpione i ściśle osobiste zadanie. Na tle tego stwierdzenia wypowiedź Soboru o niezbędnej potrzebie indywidualnego apostołstwa świeckich jawi się w całej pełni swojego znaczenia: „Apostołstwo indywidualne, którego przeobfitym źródłem jest życie prawdziwie

3.2. Misja grupowa

100. Działanie może dokonywać się nie tylko na poziomie osobistym, ale także na poziomie grupowym stosownie do okoliczności i w odpowiedzi na potrzeby rozpoznane przez członków wspólnoty. Te apostołskie działania są także wyrazem osobistego powołania, jakie każdy otrzymał od Pana. W tym przypadku wspólnota, w ten czy inny sposób, zmierzać będzie do przełożenia działania, które przyjmuje i rozeznaje, na misję. Stąd, możemy mówić o *grupowym zaangażowaniu w misję Kościoła*. Praca w zespole z łaską Boga będzie bardziej efektywna pod względem apostołskim.

101. Kiedy instytucje kościelne staną się świadome swojej niewystarczalności, zapragną współpracować ze sobą na rzecz misji Jezusa, i zapragną także współpracy z innymi stowarzyszeniami wierzących lub niewierzących, którzy chcą służyć ludziom w potrzebie. Dla chrześcijan, misja Kościoła może często oznaczać współdział z wierzącymi i niewierzącymi, na poziomie osobistym i grupowym.

3.3. Wspólna misja

102. Wspólną misją WŻCh jest misja, którą Jezus jej powierzył jako stowarzyszeniu w Kościele. Ta misja jest odpowiedzią, której WŻCh pragnie udzielić, na wielkie potrzeby i aspiracje dnia dzisiejszego. Jest to sposób głoszenia Dobrej Nowiny o Bożej miłości dzisiaj. Wspólna misja ukonkretnia się poprzez rozpoznawanie apostołskich priorytetów i kierunków działania.

103. Nie oznacza to, że wszyscy członkowie WŻCh muszą robić to samo. To misja jest wspólna, natomiast zadania są różne. Jest tak nie tylko z powodu korzeni misji, ale także z uwagi na jej ukierunkowanie. My wszyscy, każdy na swój własny sposób, podążamy za tymi samymi celami i mamy te same priorytety. Możemy zatem mówić o *wspólnym zaangażowaniu w misję Kościoła*.

4. Odnajdywanie naszej misji w WŻCh

104. W ignacjańskim procesie formacji, punktem wyjścia jest realny świat. Wszyscy zaproszeni są, by doświadczać bólu, ubóstwa i "udręczenia"⁸⁸ tego świata. Jest to szczególnie prawdziwe w przypadku młodych ludzi. Ignacy używa klasycznego terminu do określenia tego rodzaju doświadczenia. Mówi on o "próbach"⁸⁹. Te doświadczenia dotyczą tych, którzy je przeżywają i pozwalają im zobaczyć świat nowym wzrokiem. Te próby są jak "sakramenty", które pozostawiają trwały ślad. Warto, by WŻCh poszukiwała rzeczywistych dróg doświadczenia świata w ten sposób.

105. Ten "chrzest rzeczywistości" jest więcej niż zwykłą społeczną analizę; dzięki niemu można uzyskać szczególną wrażliwość na *znaki czasu*.

106. Z drugiej strony, aby znaleźć naszą misję w WŻCh, ważne jest, by być gotowym do służby Kościołowi lokalnemu i powszechnemu. W ten sposób zawsze działał Ignacy i jego towarzysze.

107. Będąc zawsze uważnym na *znaki czasu* i gotowym, by służyć Kościołowi, człowiek jest wrażliwy na określone wezwania, które poprzez osobiste i wspólnotowe rozeznanie apostołskie,

chrześcijańskie (por. J 4, 14), stanowi początek i warunek wszelkiego apostołstwa świeckich, również zrzeszonego, i nie można go niczym zastąpić. Do tego rodzaju apostołstwa, zawsze i wszędzie owocnego, a w niektórych okolicznościach jedynie przydatnego i możliwego, są wezwani i zobowiązani wszyscy świeccy, jakiegokolwiek stanu, chociaż nie mają sposobności lub możliwości współpracować w stowarzyszeniach" (Dekret o apostołstwie świeckich Apostolicam actuositatem, 16)" (ChL 28).

⁸⁸ CD 203.

⁸⁹ By zrozumieć ignacjański proces formacji, nie wystarczy znać Ćwiczenia. Ignacy proponuje serię doświadczeń, a pierwsze z nich to "Ćwiczenia duchowe przez mniej więcej miesiąc, "... po drugie, posługiwanie w jednym lub kilku szpitalach również przez miesiąc",..."po trzecie pielgrzymowanie przez następny miesiąc bez pieniędzy",..."po czwarte, ćwiczenie siebie w różnych niskich i pokornych posługach",..."po piąte, nauczać dzieci i innych ludzi prostych wiary chrześcijańskiej" (*Konstytucje*, 65-69). Oczywiście, tego nie da się zastosować w WŻCh, ale była to niejako intuicja Ignacego. Ignacy miał przed oczami ogołconego Jezusa jako klucz do zrozumienia misji zbawienia (Flp 2, 1 nn).

przekształcają się w misję. Musimy jednak pamiętać, że pierwszym krokiem w rozeznawaniu, uzdalniającym nas do wolnego wyboru z miłości, jest postawa ignacjańskiej obojętności.

108. Cały proces rozeznawania, przez który „szukamy” woli Boga dotyczącej naszej misji, wymaga zwrócenia szczególnej uwagi na nasze osobiste i grupowe relacje, z pomocą zarówno osobistego kierownika duchowego, jak i animatora formacji grupy.

4.1. Rozeznanie apostołskie

109. Apostolskie rozeznanie oznacza, że dojrzały chrześcijanin we wszystkich swoich zaangażowaniach: rodzina, praca, sprawy społeczne, czy dotyczących Kościoła, zwraca swoją uwagę na poruszenia Ducha Św. Cel jest jeden: szukanie i odnalezienie Bożej woli, co do naszej misji. Aby odnaleźć swoją misję potrzeba, aby nasze serca zapłonęły takim samym ogniem, jaki płonie w Sercu Chrystusa.⁹⁰ Co więcej, musi być to coś nam znanego. Mówiąc krótko, ważne jest, by być gotowym wybierać większą chwałę Bożą i dobro powszechne.

Kiedy proces rozeznawania dokonuje się we wspólnocie – co jest charakterystyczne dla WŻCh – powinny być obecne następujące elementy:

4.1.1 Modlitwa osobista i wspólnotowa

110. Od początku do końca, rozeznawanie jest drogą modlitwy. Pamiętając o tym, że zostaliśmy stworzeni, *“by chwalić, czcić i służyć Bogu, naszemu Panu”*⁹¹, *“potrzebujemy modlitwy i rozeznania osobistego i wspólnotowego, ... by szukać i odnajdywać Boga we wszystkich rzeczach”*⁹². Z *“wielkodusznością i hojnością”*⁹³ chcemy prosić naszego Pana o dary dyspozycyjności i poznania Jego woli w świecie, w którym żyjemy. Ta prośba staje się ważną częścią naszej codziennej modlitwy osobistej, powtarzamy ją także na naszych wspólnotowych spotkaniach przez cały proces rozeznawania.

4.1.2. Patrzenie na świat, w którym żyjemy

111. Rozpoznajemy świat jako miejsce naszego spotkania z Bogiem. Z tego powodu, nawiązujemy kontakt z tymi, którzy nas otaczają, by odkryć tam wezwanie Pana. Ponieważ obszar naszej misji jest nieograniczony⁹⁴, nie możemy zawęzić naszego patrzenia na świat, gdy pragniemy poznać naszą misję. Bóg mówi do nas w naszej wspólnocie, poprzez jej obecną sytuację i historię w Kościele oraz w naszym kraju⁹⁵. W ten sposób możemy widzieć Go działającego przez nas w naszym osobistym apostołstwie⁹⁶, a także w zespołowych czy grupowych apostołstwach⁹⁷. Potrzeby, jakie widzimy dzisiaj w Kościele i w świecie także stanowią wezwania Pana. Chcemy odpowiedzieć na to lepiej, wiedząc, że *“miłość powinna przejawiać się bardziej w czynach niż słowach”*⁹⁸.

4.1.3. Nasz ignacjański charyzmat

112. Jako wspólnota jesteśmy w pełni świadomi tego, że nasze wspólne powołanie, nasz charyzmat i styl rozeznawania pochodzą z Ćwiczeń Duchowych i są wyrażone w *Zasadach Ogólnych WŻCh*. Nasze życie traci sens, jeżeli nie jest życiem i poszukiwaniem *“we wszystkim i wszędzie większej czci i chwały Boga, Pana naszego”* (ĆD 189). Pamiętajmy, że *“życie nasze jest ze swej istoty jest apostołskie”* i że *“teren misji podejmowanej przez WŻCh jest nieograniczony”*.

⁹⁰ Łk 12, 49; Flp 2, 5.

⁹¹ ĆD 23.

⁹² ZO 5.

⁹³ ĆD 5.

⁹⁴ ZO 8.

⁹⁵ Zobacz, co zostało powiedziane na temat “prób” przez św. Ignacego.

⁹⁶ ZO 8a

⁹⁷ ZO 8b.

⁹⁸ ĆD 230.

“Jako członkowie pielgrzymującego Ludu Bożego otrzymaliśmy od Chrystusa misję świadczenia o Nim wobec ludzi poprzez postawy, słowa i czyny”⁹⁹.

4.1.4. Duchowe poruszenia

113. Św. Ignacy nauczył się rozpoznawać wewnętrzne i duchowe poruszenia. W swojej autobiografii pisze, że będąc jeszcze w domu Loyoli: *“jego oczy były lekko otwarte i zaczął zachwycać się różnicą i rozmyślać nad tym, zauważając z doświadczenia, że niektóre myśli czyniły go smutnym, inne radosnym. Pomału zaczął rozpoznawać różnicę pomiędzy duchami, które się poruszały; jedno od diabła, drugie od Boga”¹⁰⁰.*

114. Potem w Manresie, podczas swego doświadczenia Duchowych Ćwiczeń, pogłębił świadomość tej różnicy w poruszeniach duchowych, a także tego jak je interpretować, aby poznać wolę Pana. Uformowani w szkole Ćwiczeń Duchowych, codziennie możemy pogłębiać nasze zrozumienie i stawać się bardziej świadomymi oraz uczyć się pewniej interpretować te wewnętrzne poruszenia, które powstają, gdy rozejrzemy się wokół siebie. To uzdalnia nas do tego, by wiedzieć czego Bóg pragnie od nas, zarówno indywidualnie, jak i wspólnotowo.

4.1.5. Proces grupowy

115. Tego rodzaju wewnętrznych poruszeń będzie doświadczał każdy członek wspólnoty na modlitwie i w codziennym życiu. Będą one także częścią doświadczenia, z którym dzielimy się w grupie. Świadomość tego i umiejętność interpretacji tych poruszeń na płaszczyźnie duchowej uzdolni nas do stwierdzenia, czy nasze reakcje na otaczający nas świat prowadzą nas ku większej *służbie i chwale Boga*.

116. Zakłada to, że grupa jest głęboko zakorzeniona we wzajemnym zaufaniu i że z pomocą przewodnika, może stać się wrażliwa na dynamiczne procesy, jakie zachodzą w niej samej. Stała otwartość na innych, poprzez słuchanie, staje się istotna przy jednoczesnym unikaniu dyskusji, jeżeli proces rozeznawania wyraźnie do tego nie wzywa.

117. Te elementy są niezbędne do apostołskiego rozeznawania i dobrze aby, były obecne przez cały proces. Jak powiedzieliśmy, stałe wsparcie ze strony dobrego animatora formacji jest niezbędne. W podobny sposób jak w osobistym apostołskim rozeznawaniu wskazane jest, by mieć wsparcie ze strony doświadczonego kierownika duchowego.

4.2. Rozeznawanie apostołskie jako stała postawa

118. W taki czy inny sposób wspomniane elementy są obecne w życiu członka WŻCh, dla którego życie apostołskim rozeznawaniem jest postawą, do której przywykł. Owocem *“Kontemplacji Pomocnej do Uzyskania Miłości”* na końcu Ćwiczeń¹⁰¹ jest: *“wewnętrzne poznanie tyłu i tak wielkich dóbr otrzymanych (od Boga), abym w pełni przejęty wdzięcznością mógł we wszystkim miłować jego Boski Majestat i służyć mu”*. Poruszony przez tak wielką miłość, św. Ignacy zaprasza nas, byśmy coraz bardziej świadomie szukali obecności Boga i Jego działania w naszym życiu.

119. Z tego powodu *rachunek sumienia* jest jednym z najistotniejszych działań, dzięki którym apostołskie rozeznawanie staje się częścią nas¹⁰². W Ćwiczeniach proponowane są różne rodzaje

⁹⁹ ZO 8.

¹⁰⁰ *Autobiografia*, 8.

¹⁰¹ ĆD 230-237.

¹⁰² Podstawową dynamikę Ćwiczeń Duchowych stanowi stałe wezwanie do rozmyślania na modlitwie nad wszystkimi osobistymi doświadczeniami, aby móc rozróżnić, gdzie Duch Boży nas prowadzi. Ignacy uważał refleksję nad ludzkimi doświadczeniami za niezastąpiony środek rozróżniania ich ważności, ponieważ bez rozważnych przemyśleń możemy mieć jedynie zwodniczą iluzję, a bez czujnej uwagi, ważność indywidualnego doświadczenia może zostać pomniejszona lub zminimalizowana. Tylko po odpowiednim zastanowieniu się nad doświadczeniem i uwewnętrznieniu jego ważności i implikacji tego czym żyjemy, możemy posuwać się z wolnością i pewnością w kierunku właściwej decyzji na drodze, którą kroczymy. Będzie to sprzyjało pełnemu i zintegrowanemu rozwojowi osoby, która pragnie wypełnić wiernie misję otrzymaną od Boga. Dla św. Ignacego, refleksja jest centralnym (głównym) punktem w przechodzeniu od doświadczenia do działania. Ta nieustanna wzajemna relacja doświadczenia, refleksji i działania jest kluczowa w ignacjańskim procesie formacji.

rachunku sumienia. Wśród nich znajduje się *Rachunek Sumienia Ogólny* (lub rewizja dnia), która pomaga nam „miłować i służyć we wszystkim”, pamiętając, że „miłość powinna bardziej przejawiać się w czynach niż w słowach”. Dla Ignacego, codzienna rewizja jest prawdziwą rozmową przepełnioną pokorną wdzięcznością i wypełnioną wiarą, zaufaniem i miłością¹⁰³.

120. Zrozumiałe jest, że ten, kto praktykuje to „duchowe ćwiczenie” jest apostołem, który przez cały dzień pracował z samym Jezusem, rozmyślając o Królestwie: „*Ten, co zechciałby pójść za Mną...*”¹⁰⁴ i który u schyłku dnia pragnie jak „przyjaciel z przyjacielem”¹⁰⁵ omówić to, co Bóg zrobił w ciągu dnia. Jest też modlitwa o łaskę za jutrzejszy dzień, by w każdej jego chwili uczestniczyć w misji Jezusa.

121. Stąd dla tych, którzy idą śladami apostoła, pragnąc podążać za Panem, rachunek sumienia jest całkowicie niezbędnym zatrzymaniem, które pozwala spojrzeć z perspektywy na przebytą drogę i zebrać siły, by przystąpić do następnego etapu z odnowioną energią i spojrzeniem. Wierne praktykowanie rachunku sumienia jest niezbędne dla postawy „*bycia kontemplacyjnym w działaniu*”, która pomaga szukać i odnajdywać Boga we wszystkich rzeczach.

4.3. Kryteria apostołskiego rozeznawania

122. *Zasady Ogólne WŻCh* podkreślają potrzebę apostołskiego rozeznawania¹⁰⁶. Proponują także szereg, zainspirowanych przez św. Ignacego, kryteriów wyboru naszych prac i szczególnych misji. Wszystko, co pochodzi od Ignacego, w tym przypadku apostołskie rozeznanie, jest naznaczone słowem „**magis**” (**bardziej skuteczny**). Gorliwość o większą chwałę Bożą uzdolniła go do szukania najskuteczniejszych środków pomagania innym.

123. Rozeznanie najbardziej odpowiednich środków dokonuje się w Duchu Chrystusa. Dokonuje się poprzez naszą kontemplację życia Jezusa, przy pomocy zasad rozeznawania wewnętrznych poruszeń pochodzących od Ducha Świętego. Te zasady zostały już wspomniane w paragrafie dotyczącym wyboru naszego osobistego powołania. Jest to proces, który angażuje zarówno serce jak i rozum. Ignacy proponuje pewne racjonalne kryteria (por. *Trzy pory, w których można dokonać wyboru rozsądnego i dobrego*, ĆD 175) z zamiarem odkrycia najważniejszej posługi, którą można świadczyć na rzecz bliźniego w konkretnych okolicznościach.

124. Ignacjańskie kryteria apostołskiego rozeznania można znaleźć nie tylko w Ćwiczeniach Duchowych, ale przede wszystkim w *Autobiografii*, gdzie przedstawiony jest osobisty rozwój i zachodzące procesy, a także w *Listach*, w których Ignacy proponuje strategie do określonych celów i przedkłada środki ich osiągnięcia. W *Konstytucjach Towarzystwa Jezusowego*¹⁰⁷ Ignacy przedstawia w sposób systematyczny kryteria wyboru zaangażowania¹⁰⁸. Te kryteria mogą pomóc

¹⁰³ Niektóre rodzaje *rachunku sumienia* proponowane w Ćwiczeniach to: „Piąta Addycja (do) Modlitwy” (ĆD 77), „Pierwszy sposób modlitwy”, który można traktować jako modlitwę do *rachunku sumienia* (ĆD 241), „Rachunek sumienia szczegółowy” (ĆD 24-31) i Rachunek sumienia w Ćwiczeniach i Dodatkach (ĆD 90, 160, 207), „Rachunek sumienia ogólny” (ĆD 32-43).

¹⁰⁴ ĆD 95.

¹⁰⁵ ĆD 54.

¹⁰⁶ „Wspólnota dopomaga nam rozwijać apostołskie zaangażowanie w jego różnych aspektach, uwrażliwiając na problemy najbardziej naglące i powszechne, szczególnie przez *rewizję życia*, rozeznanie indywidualne oraz rozeznanie we wspólnotie. W ten sposób pragniemy odczytywać apostołski sens każdej sytuacji życia codziennego” (ZO 8). „Wspólnota zmierza do współpracy z Chrystusem we wprowadzaniu Królestwa Bożego, dlatego każdy jej uczestnik jest wezwany do czynnego udziału w szeroko rozumianym apostołstwie. Stałym sposobem rozpoznawania, jak najlepiej wcielać obecność Chrystusa w świecie jest rozeznanie apostołskie, indywidualne i we wspólnotie” (ZO 12b).

¹⁰⁷ *Konstytucje*, 618, 622...

¹⁰⁸ *Powszechne i najbardziej trwałe dobro* to: „myśleć globalnie i działać lokalnie”, innymi słowy bardziej „zakładać struktury niż prowadzić jednorazowe akcje”, rozwijając działania i posługi, które mogą być odtworzone i powtórzone przez uczestników:

Największa potrzeba i przynaglenie: iść tam, gdzie nie ma nikogo innego, gdzie ci, którzy powinni tam być słabo lub wcale nie wywiązują się ze swoich obowiązków.

Największe dobro: formacja „multiplikatorów”, stworzenie sieci komunikacji ze świadomością, że jesteśmy jedną globalną rodziną.

nam w WŻCh określić naszą własną apostolską misję¹⁰⁹, na przykład to, że członkowie WŻCh powinni być otwarci na to, co jest bardziej *naglące i powszechne*.

II. Wspólnota Życia Chrześcijańskiego

125. WŻCh jest powołana przede wszystkim do tego, by być wspólnotą chrześcijańską o określonych i wyróżniających ją cechach. By lepiej zrozumieć cechy wyróżniające WŻCh jako wspólnoty, na początku przyjrzymy się pobieżnie specyficznemu procesowi, poprzez który wspólnota wzrasta i dojrzewa, a później, bardziej szczegółowo, roli jaką odgrywa on we wzroście i dojrzałości jej członków.

A. Proces charakterystyczny dla WŻCh jako Wspólnoty

126. Nasza wiara pokazuje, że Bóg wzywa nie tylko osoby, ale posyła także wspólnoty zarówno duchownych, jak i świeckich np.: WŻCh.

127. Tak więc, przyjmując Ćwiczenia Duchowe za “szczególne źródło” naszej duchowości, WŻCh jako grupa doświadcza wielu łask podobnych do tych, jakie przeżywa na swej drodze jednostka. Wspólnota przechodzi przez momenty obietnic, powołania, rozwoju z ufnością i nadzieją. Przechodzi także okresy kryzysu: momenty, w których czuje się daleko od Boga, ale do Niego powraca i czuje się na nowo przyjęta. Przeżywa okresy odnawiania się miłości Bożej, w pojednaniu i wzajemnej akceptacji, a także okresy rozeznawania Bożych wyzwań, by wzrastać, stając się rozeznającą wspólnotą apostolską.

128. Zwykle zaczyna się od *wspólnoty przyjaciół w Panu*. Ten pierwszy cel nadaje grupie kierunek i stwarza niezbędne podstawy dla rozwoju wspólnoty. Aby wspólnota mogła doświadczać bogactwa “przyjaciół w Panu” od samego początku ważne jest, by prawdziwe doświadczenie Boga było w niej zawsze żywe¹¹⁰.

129. Po wstępnym etapie, kiedy to wspólnota jest pełna nadziei, mogą przyjść momenty kryzysów i napięć, a nawet wspólnego grzechu. Wtedy ważne jest, by animator formacji pomógł członkom grupy zobaczyć i przeżyć te momenty jako szanse wzrostu, oczyszczenia i pojednania z i w Chrystusie (Pierwszy tydzień Ćwiczeń).

130. Dzięki takiemu doświadczeniu, we wspólnocie zaczyna rozwijać się nowe pragnienie: być zjednoczonym z Chrystusem w Jego misji dla świata i kierować swoim osobistym życiem coraz bardziej w świetle wyborów Chrystusa (Drugi tydzień Ćwiczeń i dalsze). Zetknięcie się z ubóstwem, marginalizacją i innymi bolesnymi sytuacjami w naszym świecie oraz częste praktykowanie pełnych lub dostosowanych do osoby Ćwiczeń Duchowych, staje się niezbędne. Są to momenty *rozeznawania powołania* (dla młodych ludzi – wybór stanu życia, zawodu, itd., a dla dorosłych – odnowy życia), a później otwierania się wspólnoty i jej członków na nieustanne apostolskie rozeznawanie w naśladowaniu Chrystusa.

131. W ten sposób wspólnota staje się wspólnotą apostolską, którą tworzą dorośli, “którzy pragną bardziej naśladować Jezusa i współpracować z Nim w budowaniu Królestwa Bożego, rozpoznając Wspólnotę Życia Chrześcijańskiego jako swoje osobiste powołanie w Kościele”¹¹¹, w konsekwencji, zawierając z nią Stałe Przrzeczenie. Członkowie grupy będą pomagać sobie nawzajem w podtrzymywaniu swojej apostolskiej gorliwości i w świadczeniu takiej jakości posługi, jakiej Kościół od nich oczekuje.

132. Nie jest to tylko wspólnota apostołów, to znaczy osób bardziej lub mniej zaangażowanych w swoją osobistą misję, ale jest to bardziej wspólnota apostolska, w której

¹⁰⁹ ZO 8c.

¹¹⁰ “Wyraża się to uczestnictwem w Eucharystii, ilekroć jest to możliwe; intensywnym życiem sakramentalnym; codzienną modlitwą, zwłaszcza opartą na Piśmie Świętym; rozeznaniem poprzez codzienną “rewizję życia” i, o ile to możliwe, regularnym kierownictwem duchowym; coroczną wewnętrzną odnową w oparciu o źródło naszej duchowości; i rozwojem miłości Matki Bożej” (ZO 12a).

¹¹¹ ZO 4.

członkowie, mimo swoich własnych zadań, dzielą ten sam styl życia i sposób, w jaki każdy z nich wypełnia swoją misję. Różnią oni także wspólnie cel i obszary misji każdej osoby. Są one posłane przez wspólnotę i z jej pomocą oceniają, jak naśladują Chrystusa, posłanego przez Ojca.

133. Na etapie dorosłości, naturalnie najważniejszą misją jest "rodzina". Czas poświęcony wspólnocie będzie ograniczony. Spotkania i wydarzenia są tak zaplanowane, żeby zawsze uwzględniać "misję". Rytm wspólnoty nie może być taki sam jak we wcześniejszych etapach, kiedy to jej członkowie byli formowani (z ludzkiego, zawodowego i chrześcijańskiego punktu widzenia). Na tym etapie niezbędna jest wyobraźnia i elastyczność.

B. Cechy charakterystyczne dla Wspólnoty WŻCh

1. Wspólnota życia

134. *"Aby przygotować naszych członków do bardziej skutecznego świadectwa oraz zaangażowania apostolskiego, szczególnie w środowiskach życia codziennego, gromadzimy we wspólnocie osoby, które odczuwają pragnienie integracji wszystkich wymiarów swego życia z pełnią wiary chrześcijańskiej, zgodnie z naszym charyzmatem"*¹¹².

135. Powołanie ma charakter wspólnotowy. Przeżywane jest przy wsparciu wspólnoty. Zaangażowanie jednostki we Wspólnotę Światową jest wyrażone poprzez konkretną wspólnotę podstawową, dowolnie wybraną¹¹³, w której skład wchodzi maksymalnie dwanaście osób, zwykle z podobnych środowisk¹¹⁴. Każdy członek takiej wspólnoty przyjaciół w Panu jest powołany, by towarzyszyć jej członkom w rozeznawaniu ich osobistych powołań i żyć jako współpracownik w misji Chrystusa¹¹⁵. Można powiedzieć, że wspólnota jest szczególnym sposobem, w jaki WŻCh wdraża duchowość ignacjańską i posługę apostolską w życiu swoich członków¹¹⁶.

136. WŻCh jest *"zgrupowaniem osób w Chrystusie, komórką w Jego Mistycznym Ciele"*, która oparta jest na wierze i wspólnym powołaniu, bardziej niż na naturalnym pokrewieństwie. *"Jednoczy nas wspólne przyrzeczenie, ten sam sposób życia i szczególna miłość do Maryi, jako naszej Matki"*¹¹⁷.

137. Sama wspólnota, na tyle daje świadectwo Dobrej Nowiny o Chrystusie przed światem, na ile jest w niej jedność pomiędzy jej członkami i innymi osobami.

138. Z pewnymi wyjątkami, członkowie grupy nie dzielą wspólnie dóbr, ani nie żyją pod jednym dachem. WŻCh jest jednak *wspólnotą życia* i jako taka jest *"jednością w miłości i działaniu"*¹¹⁸, ponieważ jej członkowie:

- ♦ podążają za tym samym szczególnym powołaniem w Kościele, konsekwentnie dostosowując do tego swoją drogę życia¹¹⁹,
- ♦ dzielą się problemami, aspiracjami, planami i różnymi aspektami swego życia i pomagają sobie nawzajem, by w pełni przeżyć swoją wiarę chrześcijańską¹²⁰,
- ♦ w duchu solidarności pomagają sobie nawzajem w duchowych i materialnych potrzebach,
- ♦ podejmują wspólną misję pomimo różnego pochodzenia społecznego, wieku, charakteru czy zadań¹²¹.

139. Proces formacji WŻCh wymaga wzajemnej pomocy członków wspólnoty zmierzającej do apostolskiego i duchowego wzrostu, poprzez integrację wiary i życia. Wspólnota jest miejscem, gdzie dokonuje się rozwój życia zrodzonego pod wpływem Ćwiczeń Duchowych tak, że członkowie wspólnoty będą lepiej przygotowani do apostolskiego świadectwa i zaangażowania.

¹¹² ZO 4.

¹¹³ ZO 7.

¹¹⁴ Normy Ogólne 39b.

¹¹⁵ ZO 12c.

¹¹⁶ ZO 11.

¹¹⁷ ZO 7.

¹¹⁸ ZO 7.

¹¹⁹ ZO 4 i 7.

¹²⁰ ZO 12c.

¹²¹ ZO 8.

140. Wspólnota WŻCh wspiera ludzki, duchowy i apostołski rozwój każdego ze swych członków, szczególnie poprzez:

- ♦ działania apostołskie realizowane przez wspólnotę podstawową i jej zaangażowanie we wspólną misję,
- ♦ świadectwo życia jej członków, szczególnie dorosłych,
- ♦ działania formacyjne takie jak: wspólna modlitwa, ogólny rachunek sumienia, rozeznawanie wspólnotowe i praca zespołowa,
- ♦ życie grupy i pracę zespołową wpierają postawy wewnętrznej wolności i otwartości na innych, zdolność, by rozumieć i przebaczać, umiejętność zdolności do wyrzekania się swoich własnych pragnień i wrażliwość na potrzeby innych oraz gotowość by na nie odpowiadać,
- ♦ służbę na rzecz lokalnej, regionalnej, narodowej i światowej wspólnoty.

141. Najbardziej konkretnym wyrazem wspólnotowego życia są *spotkania*, które powinny odbywać się co tydzień lub co dwa tygodnie. Regularność jest niezbędna dla prawdziwego wzrostu w grupie¹²⁴. W czasie tych spotkań mają miejsce ważne elementy formacji i działań WŻCh, odpowiednie dla wspólnoty, która żyje misją i która jest zaangażowana w apostołstwo. Więzy grupowe są umacniane poprzez lepsze poznanie siebie nawzajem i wzajemne gesty miłości i pomocy.

142. Życie WŻCh skoncentrowane jest na *Eucharystii*. Stąd wszyscy członkowie wspólnoty uczestniczą cyklicznie we wspólnym świętowaniu Eucharystii¹²⁵, wyrażając przez sakrament tę intymną więź opartą na Chrystusie i Kościele.

2. Wspólnota w misji

143. Życie w misji jest szczególną drogą WŻCh. Wszystko, czym wspólnota jest i co robi nabiera sensu poprzez misję samego Kościoła¹²⁶. WŻCh jest wspólnotą w misji, czyli *wspólnotą apostołską*.

2.1. Misja zawsze wspólnotowa

144. Nawet jeżeli apostołstwo jest realizowane indywidualnie, to zawsze stanowi część misji otrzymanej w WŻCh. Misja ma zawsze charakter wspólnotowy.

145. To *właśnie bycie posłanym przez Kościół* nadaje misyjny sens apostołskim działaniom i humanitarnej pracy członków WŻCh. Wspólnota Światowa, włączona w życie i misję Kościoła, jest podstawowym pośrednikiem naszej misji. Otrzymujemy tę misję w naszej lokalnej i narodowej wspólnotocie.

146. Ponadto, misja jest misją wspólną, gdyż jest *owocem wspólnotowego rozeznania* na poziomie lokalnym, narodowym lub światowym. Dzięki wspólnotocie, osobiste rozeznanie jest uzupełniane rozeznaniem wspólnotowym.

147. Mała grupa lub wspólnota podstawowa jest niezbędna do naszego rozeznania misji. Ta grupa nie zawsze jest miejscem, gdzie podejmowane są wszystkie inicjatywy i niekoniecznie rozporządza środkami na wspieranie niektórych apostołskich działań. Na poziomie Światowej lub Narodowej Wspólnoty, potrzebne są takie struktury, jak Zgromadzenie Ogólne i Rada Wykonawcza, dla podejmowania przez WŻCh bardziej powszechnych apostołskich priorytetów oraz konkretnych planów działania i współpracy.

2.2. Apostołskie rozeznanie wspólnotowe

148. Apostołskie wspólnotowe rozeznanie jest drogą realizacji tego, co Sobór Watykański II określił *rozpoznawaniem znaków czasu* i składa się z następujących etapów:

- wspólnota jest *wrażliwa i zdolna otworzyć się* na innych, słyszeć ich najgłębsze pragnienia i rozpoznawać najpilniejsze potrzeby tak, by odkryć najbardziej naglące i powszechne zadania,

¹²⁴ NO 39b.

¹²⁵ NO 40.

¹²⁶ ZO 4 i 8.

które powinny zostać podjęte oraz zaproponować bardziej skuteczne, radykalne i globalne rozwiązania tych problemów.

▸ wspólnota *modli się o łaskę dyspozycyjności*. W tej modlitwie otrzymujemy owoc wspólnoty, która pragnie być wrażliwa i otwarta na Ducha wzywającego nas do działania i posyłającego nas na misję. Tą osobistą modlitwą dzielimy się z innymi w grupie.

▸ wspólnota, która *rozważa, posyła i potwierdza naszą misję*, jest w stanie podejmować decyzje, dokonywać wyborów i przyjmować apostołskie zadania, w które - w ten czy inny sposób - zaangażowani są wszyscy członkowie grupy.

3. Wspólnota światowa

3.1. Powszechny charakter WŻCh

149. Wspólnotowy charakter WŻCh odzwierciedla napięcie, które znaleźć można pomiędzy tym co jest indywidualne, a tym co jest powszechne, pomiędzy wspólnotą podstawową, a wspólnotą światową. WŻCh to przede wszystkim dzielenie się życiem na poziomie lokalnym, choć posiada ona także swój wymiar powszechny.

150. Podążając za wspólnotowym rozeznaniem, które zaczęło się na Zgromadzeniu w Rzymie w 1979 roku i zakończyło w Providence w roku 1982, Światowa Federacja zdecydowała o przekształceniu się w *jedną wspólnotę światową* kierowaną przez Zgromadzenie Ogólne, którego spotkania są szczególnymi momentami, kiedy to wspólnota rozeznaje misję WŻCh.

151. Na początku, grupa związana z O. Jean Leunis SJ założyła Sodalicję Mariańską. W miarę jak wzrastała liczba grup były one przyłączane do głównej wspólnoty w Rzymie (1574 r.) zwanej "*Prima Primaria*". W 1953 roku Sodalicje Mariańskie zostały połączone w Światową Federację.

152. W roku 1967 *Zasady Ogólne* zostały zatwierdzone, a odnowienie ducha wyrażono poprzez zmianę nazwy na Światową Federację Wspólnot Życia Chrześcijańskiego. W roku 1982 Zgromadzenie Światowe w Providence zatwierdziło przekształcenie w *jedną Wspólnotę Światową*, żyjącą we wspólnotach podstawowych. Każdy członek WŻCh należy do Wspólnoty Światowej poprzez swoją wspólnotę podstawową. "*Dar z samych siebie wyraża się w osobistym włączeniu się we Wspólnotę Światową w dowolnie wybranej wspólnotcie podstawowej*"¹²⁷.

153. Stąd, powszechność WŻCh jest widoczna w naszej *jednej Wspólnotcie Światowej*. Ten uniwersalny wymiar powinien być obecny w każdym członku i w każdej wspólnotcie podstawowej, ponieważ jest zakorzeniony w naszej teologii i jest istotnym elementem naszej ignacjańskiej duchowości.

3.2. Teologiczne korzenie powszechności WŻCh, Trójca, Jezus i świat

154. *Zasady Ogólne* mówią nam o Trzech Osobach Boskich, które widząc ludzkość rozdartą przez tak wiele grzechów, postanawiają poświęcić się całkowicie ludziom, aby wybawić ich od wszelkiego zła i zniewolenia¹²⁸. Ta zbawcza inicjatywa wyrażona została we Wcieleniu Syna i wzbudza – jak łaska – w członkach WŻCh pragnienie uczestnictwa w misji Jezusa Chrystusa.

155. Im głębiej żyjemy wiarą w Jezusa, tym głębsze będzie nasze pragnienie łączności ze wszystkimi mężczyznami i kobietami, wykraczające poza małą wspólnotę po to, by osiągnąć "wszystkich ludzi dobrej woli"¹²⁹, tak jak Trójca uczyniła to w Chrystusie. Na Światowym Zgromadzeniu w Rzymie w 1979 roku powiedziano: *Jesteśmy powołani do zrozumienia najgłębszego znaczenia wspólnoty. Nasza wspólnota powołana jest, by odzwierciedlać Bożą rodzinę. Bóg jest wspólnotą. Członkowie WŻCh mają widzieć świat, do którego są posłani, na sposób Trójcy i wypełnić w swoim życiu zadanie, które Król Wieczny pragnie zrealizować w historii każdego*¹³⁰.

¹²⁷ ZO 7.

¹²⁸ ZO 1.

¹²⁹ ZO 7.

¹³⁰ ZO 4.

3.3. Wspólnota w służbie światu

156. *"Odpowiedzialność za rozwój więzi wspólnotowych... rozszerza się na Narodową i Światową Wspólnotę Życia Chrześcijańskiego, na wspólnoty kościelne, w które jesteśmy włączeni (parafia, diecezja), na cały Kościół i na wszystkich ludzi dobrej woli"*¹³¹.

157. W czasie Światowego Zgromadzenia w Rzymie w 1979 r. dokonano wspólnotowego rozeznania, które doprowadziło do decyzji przekształcenia Światowej Federacji Wspólnot Życia Chrześcijańskiego w jedną Wspólnotę Światową. Główne powody, które doprowadziły do takiego wyboru, były następujące:

- ♦ zaangażowanie i wrażliwość na potrzeby całej ludzkości¹³².
- ♦ otwartość na ludzi z innych krajów i kultur¹³³.
- ♦ potrzeba jedności wizji i działania w obliczu problemów świata¹³⁴.
- ♦ bycie gotowym na to, co jest najbardziej naglące i powszechne. Jako członkowie WŻCh *nie jesteśmy przeznaczeni do określonych zadań, ale gotowi na wszystko*. Podczas, gdy inne stowarzyszenia w Kościele podejmują szczególne apostołskie zadania, WŻCh pozostaje, by służyć, odpowiadając na wszystkie potrzeby Kościoła i świata, jakiegokolwiek one są¹³⁵.
- ♦ wzajemne ubogacanie się wspólnot¹³⁶.

4. Wspólnota eklezjalna

4.1. Podstawy eklezjalnego charakteru WŻCh

158. WŻCh narodziła się i wzrasta w Kościele i z Kościoła bierze swoją tożsamość i powszechność. Ta żywa relacja z Kościołem oparta jest na jedności z samym Chrystusem. Jedność z Chrystusem prowadzi do *jedności z Kościołem, w którym Chrystus tu i teraz kontynuuje swoją misję zbawienia*¹³⁷.

159. WŻCh, na każdym poziomie, służy ludowi Bożemu. Przez samo swoje istnienie w Kościele, WŻCh przyczynia się do promowania:

- ♦ Kościoła, w którym człowiek znajduje komunie w różnorodności charyzmatów i posług, a także wspólną odpowiedzialność za wypełnianie misji Chrystusa;
- ♦ Kościoła, który sam w sobie nie stanowi końca, ale *"otrzymał posłannictwo głoszenia i krzewienia królestwa Chrystusa i Boga wśród wszystkich narodów i stanowi załóżkę oraz początek tego królestwa na ziemi"*¹³⁸.

4.2. Relacja WŻCh z Kościołem

160. **a. Wierność przesłaniu Chrystusa.**

¹³¹ ZO 7.

¹³² „Musimy mieć większą wrażliwość na potrzeby innych. Powszechny wymiar WŻCh jest wyzwaniem i ideałem, który zachęca nas do większego zaangażowania się w każdy sposób, ponieważ wszyscy jesteśmy jednakowo cenni w oczach Bożych. Członek WŻCh i jedna mała grupa, która ma swoją uniwersalną wizję, otwiera się na misję Chrystusa, która rozszerza się na wszystkich” (Rzym 1979).

¹³³ „Jako członkowie Wspólnoty Światowej, jesteśmy powołani do nawiązywania bliskich więzi z osobami z innych kultur, pokonując wszelkie uprzedzenia i otwierając się na poglądy ludzi z innych krajów i interesując się tymi, którzy mieszkają poza naszymi granicami, by odkryć bogactwo życia, jakie tkwi w każdym z nas” (Rzym 1979); „Świat potrzebuje świadectwa wspólnoty opartej na miłości, która przekracza granice narodowe” (ibid).

¹³⁴ „Jako część Kościoła, WŻCh powołana jest do przyjęcia globalnej odpowiedzialności w podążaniu za tymi samymi celami i posiadaniu tych samych wizji świata, pomimo różnic” (Rzym 1979); „Jako wspólnota światowa, zjednoczona w obliczu wspólnych problemów, jesteśmy w stanie dać najbardziej odpowiednią odpowiedź” (ibid).

¹³⁵ „Teren misji podejmowanej przez WŻCh jest nieograniczony; rozciąga się zarówno na Kościół, jak i świat, byśmy mogli nieść ewangelię zbawienia wszystkim ludziom” (ZO 8).

¹³⁶ „Ta powszechność zaprasza nas do wzajemnego ubogacania się poprzez dzielenie się naszą duchowością, naszymi programami formacyjnymi, duchowością i środkami. Do takiego poziomu możemy zobaczyć narodowe problemy obiektywnie i otworzyć się jeszcze bardziej na potrzeby całego stowarzyszenia, do jakiego każdy członek i każda wspólnota żyje w swoim wymiarze powszechnym” (Rzym 1979).

¹³⁷ ZO 7.

¹³⁸ LG 5.

WŻCh pragnie pogłębiać swoje rozumienie Ewangelii żyjąc wiarą, która została nam przekazana przez apostołów, objaśniona i zachowana przez Kościół oraz strzeżona przez Jego magisterium.

161. b. Udział w życiu Kościoła:

WŻCh nie istnieje w odizolowaniu od reszty chrześcijańskiej wspólnoty (parafii, diecezji, Kościoła narodowego i powszechnego). Przeciwnie, jest integralną częścią tej wspólnoty i to znajduje swój wyraz:

▸ w życiu liturgicznym i sakramentalnym, które skoncentrowane na Eucharystii jest „konkretnym doświadczeniem jedności w miłości i działaniu”¹³⁹.

▸ w codziennym życiu Kościoła, poprzez uczestniczenie w działalności Kościoła i faktyczne, pełne miłości identyfikowanie się z jego potrzebami i problemami oraz wspieranie jego rozwoju.

162. c. Współpraca z misją Kościoła.

WŻCh otrzymawszy swoją misję w Kościele i od Kościoła, zgodnie ze swoimi dyrektywami i pasterskimi priorytetami, ofiarowuje ludowi Bożemu i jego pasterzom dar swojej apostołskiej posługi oraz swój bogaty i oryginalny charyzmat w duchu rozeznania i wspólnej odpowiedzialności.

163. d. Solidarność.

WŻCh pragnie, w duchu wspólnoty, być szczególnie otwartą na ludzi ubogich, z marginesu, odrzuconych, mówiąc krótko, na tych, którzy w Kościele i w świecie potrzebują w sposób szczególny pomocy i środków utrzymania: WŻCh jest gotowa dzielić się z nimi tym, co ma i wcielać tę postawę w swój sposób życia.

III. Przyrzeczenie w WŻCh

PRZYRZECZENIE W ZASADACH I NORMACH OGÓLNYCH.

164. *„Przynależność do Wspólnoty Życia Chrześcijańskiego zakłada osobiste powołanie. Kandydat, w czasie określonym przez „Normy Ogólne” jest wprowadzany w styl życia WŻCh. Czas ten pozwala kandydatowi i wspólnocie rozeznąć jego powołanie do WŻCh. Wraz z podjęciem decyzji, potwierdzonej przez wspólnotę, podejmuje on czasowe Przyrzeczenie i z pomocą wspólnoty rozwija życie zgodne z celem i duchem WŻCh. Po upływie odpowiedniego czasu, określonego w Normach Ogólnych, następuje podjęcie Przyrzeczenia na Stałe”¹⁴⁰.*

165. *„Niezależnie od sposobu przyjęcia do WŻCh, Wspólnota zobowiązana jest wprowadzić nowe osoby w nasz styl życia i pomóc im w odczytaniu, czy istnieją w nich możliwości i wezwanie do jego podjęcia oraz gotowość do identyfikowania się z całą Wspólnotą Życia Chrześcijańskiego. Po pewnym okresie uczestnictwa, zwykle nie dłuższym niż cztery lata i nie krótszym niż jeden rok, podejmują oni czasowe Przyrzeczenia. Aby decyzja o jego podjęciu była dojrzała, konieczne jest odprawienie w tym okresie Ćwiczeń Duchowych”¹⁴¹.*

166. *„Przyrzeczenie czasowe trwa do chwili podjęcia przez uczestnika, po rozeznaniu, decyzji o włączeniu się na stałe w WŻCh, chyba że sam zdecyduje się wycofać ze wspólnoty lub zostanie przez nią wykluczony. Okres pomiędzy złożeniem czasowego i stałego Przyrzeczenia zazwyczaj nie powinien trwać dłużej niż osiem lat i nie krócej niż dwa”¹⁴².*

167. *„Podjęcie Przyrzeczenia na stałe dokonuje się po odprawieniu pełnych Ćwiczeń Duchowych udzielanych w jednej z wielu form: ćwiczeń duchowych w ciągu życia, ćwiczeń duchowych w odosobnieniu oraz ćwiczeń duchowych odprawianych przez kilka lat”¹⁴³.*

A. Powody zawierania Przyrzeczenia

¹³⁹ ZO 7.

¹⁴⁰ ZO 10.

¹⁴¹ NO 2.

¹⁴² NO 3.

¹⁴³ NO 4.

Jest wiele powodów zawierania przyrzeczenia, najważniejsze z nich to:

168. **1 – Fundamentalna Teologia Trynitarna.** Przyrzeczenie w WŻCh ma swoje korzenie w Bogu. Zasada i Fundament naszego przyrzeczenia opiera się na tym, że Bóg ustanawia nierozzerwalne przymierze ze Swoim ludem. Pan angażuje się na stałe i w sposób widzialny. Bóg przez całą historię był nieustannie wierny swemu przymierzu, co poświadczył swymi uwalniającymi czynami. Ale to właśnie we Wcieleniu pokazuje nam “bez cienia wątpliwości” największy i nieodwołalny znak Jego przymierza¹⁴⁴.

169. **2 – Podstawa antropologiczna:** Ludzie nie są czystym duchem i potrzebują wyrazić swoje najgłębsze doświadczenia za pomocą zmysłów. Nasza relacja z tajemnicą Boga najlepiej wyraża się w widzialnych, sakramentalnych znakach. Równocześnie jesteśmy częścią czasów, w których żyjemy, stąd nasze duchowe i apostołskie doświadczenia są przez nas przeżywane właśnie w tych czasach. Dlatego czasowe i stałe Przyrzeczenia są postrzegane przez zmysły. Stałe Przyrzeczenie jest naszą odpowiedzią na wierną miłość Boga i pełnię tajemnicy Chrystusa, który pojednał wszystko ze Sobą¹⁴⁵.

170. **3 – Podstawa wspólnotowa – Kościół.** Nie żyjemy naszym powołaniem czy misją jako jednostki. Żyjemy nimi we wspólnocie i przed tą wspólnotą przyjaciół i towarzyszy w Panu ogłaszamy, że jesteśmy w Kościele i z Kościołem. Wspólnota ma prawo, by patrzeć, słuchać, odczuwać i doceniać nasze zaangażowanie. To pomaga nam żyć zgodnie ze sposobem życia, do którego się zobowiązaliśmy¹⁴⁶.

171. Stąd, nasze przyrzeczenie w wolności składamy przed Panem i Jego ludem, jako widzialny znak tego, co przeżyliśmy i dostrzegliśmy w naszych sercach. Jest to gest w pewien sposób podobny do małżeńskich zaręczyn. Ogłaszając przed Bogiem i naszymi towarzyszami to, że poświęciliśmy siebie duchowości, drodze życia i misji, potwierdzamy przed nimi nasze rozeznanie i dar z samych siebie. Ogłaszamy publicznie, że Wspólnota Życia Chrześcijańskiego jest ciałem, w którym żyjemy tym charyzmatem, którym Duch Pana nas obdarzył.

B. Przyrzeczenie Czasowe

1. Proces wiodący do czasowego Przyrzeczenia

172. Lektura *Zasad Ogólnych* i *Norm Ogólnych* pokazuje, że istnienie Wspólnoty Życia Chrześcijańskiego ma źródło w powołaniu przez Pana każdego członka indywidualnie i że to powołanie jest apostołskim i powszechnym powołaniem przeżywanym w Kościele i we wspólnocie podstawowej.

173. Akcent położony na powołanie może, lepiej niż cokolwiek innego, zainspirować pierwsze kroki w WŻCh. Nowych członków “wspólnota zobowiązana jest wprowadzić w styl życia WŻCh i pomóc im w odczytaniu, czy istnieją w nich możliwości i wezwanie do jego podjęcia”¹⁴⁷.

174. Powołanie postrzegane jest na początku jako mglista i rozproszona tęsknota, która jest wystarczająco silna, by zachęcić daną osobę do nawiązania kontaktu z WŻCh. Kiedy osoba ta po raz pierwszy staje się członkiem wspólnoty, zapoznaje się ze stylem życia i wzrostem w WŻCh¹⁴⁸. Wprowadzanie w styl życia dokonuje się stopniowo, jako część procesu formacyjnego, w czasie którego animator formacji¹⁴⁹ odgrywa ważną rolę.

175. Na etapie wzrostu, osoba musi podjąć pewne decyzje: uczestniczyć w dniach skupienia, być we wspólnocie lokalnej, uczęszczać regularnie na spotkania grupy, spotykać się z kierownikiem duchowym, brać udział w działaniach apostołskich, podjąć Ćwiczenia Duchowe lub krótsze cztero- lub ośmiodniowe rekolekcje, itp. Podejmując te decyzje, kandydat stopniowo angażuje się w styl życia WŻCh. Na swojej drodze doświadczy on różnych emocji, które pozwolą mu odkryć, czy jest to właściwa droga pogłębiania jego więzi z Bogiem. Wspólnota ze swej strony,

¹⁴⁴ 2 Kor 1, 19-20.

¹⁴⁵ Łk 9, 62; Rz 12, 1.

¹⁴⁶ Mt 6, 14-16, 1 Tes 1, 6-10, Hbr 10, 23-25.

¹⁴⁷ NO 2.

¹⁴⁸ ZO 12.

¹⁴⁹ NO 41b.

pomaga danej osobie pogłębiać postawę rozeznawania, zachęcając ją do dalszych kroków w kierunku wzrostu i przyrzeczenia.

176. Nadchodzi szczególna chwila, w której osoba musi rozważyć na modlitwie czy droga, której się uczyła i którą była prowadzona przez jakiś czas (1-4 lat zgodnie z NO 2) jest prawdziwym powołaniem i łaską od Boga. Ten moment rozeznania może nastąpić spontanicznie lub może być odpowiedzią na specjalne zaproszenie.

2. Cel i znaczenie czasowego Przyrzeczenia

177. Przyrzeczenie czasowe jest wyrażeniem pragnienia życia zgodnie ze sposobem życia WŻCh.¹⁵⁰ To przyrzeczenie oznacza poszukiwanie powołania, do którego Pan wzywa daną osobę, a także do *rozeznania tego powołania*.

178. W przypadku osób, które mają już niezbędną gotowość, rozeznawanie powołania odbywa się na dwóch poziomach:

- Wybór **stanu życia** przez tych, którzy jeszcze tego nie zrobili (życie zakonne oczywiście wyklucza stałe Przyrzeczenie w WŻCh);

- **Poprawa i reforma własnego stylu życia** dla tych którzy już podjęli decyzję odnośnie swojego stanu życia¹⁵¹.

179. Rozeznawanie powołania nie przesądza o ostatecznym powołaniu do WŻCh, ale pozostaje otwarte na jakikolwiek stan życia, do którego jesteśmy powołani zgodnie z wolą Bożą. Ten proces, przeżyty na sposób WŻCh, oznacza, że osoba należy już do wspólnoty, z którą związała się czasowym przyrzeczeniem, nawet jeżeli jej osobiste powołanie nie zostało jeszcze w sposób jasny określone.

180. Ważnym aspektem tego rozeznawania jest pytanie: “czy chcę i pragnę” szukać i odnajdywać wolę Boga w swoim życiu i podążać za Jego wołaniem? To pociąga za sobą wciąż pogłębiające się doświadczenie Boga pielęgnowane przez Ćwiczenia Duchowe, z pomocą wspólnoty, dla większej służby. Dana osoba rozeznaje, czy WŻCh jest tą drogą, na której Bóg pragnie ją widzieć i czy jest “otwarta, wolna i gotowa” wyruszyć w tę podróż z “dobrze rozważoną decyzją” w kierunku apostołskiego stylu życia.

181. Etap odkrywania powołania otwarty jest na różne możliwości. Osoba żonata/zamężna, na przykład, może zadać sobie pytanie, czy jest powołana do życia stylem życia WŻCh w swoim życiu małżeńskim. Młodzi ludzie zadadzą sobie pytanie, do jakiego stylu życia (świeckiego, zakonnego, czy duchownego) są powołani. Spora liczba dorosłych i młodych ludzi poczuje się powołana do życia zgodnie ze stylem życia WŻCh. Inni odkrywają, że ich motywacja przyłączenia się była raczej towarzyska lub pozorna i przyznają, że nie pragną kontynuować dalej tej drogi, szukając innych dróg przynależności do Kościoła.

182. Dla tych młodych i dorosłych ludzi, którzy doszli do wniosku, że wspólnota odpowiada na ich najgłębsze aspiracje, etap ten przynosi odnowione zaangażowanie w drogę WŻCh.

183. Stąd, “czasowe Przyrzeczenie”, zawarte z i we wspólnocie oraz przez nią przyjęte, jest wyrazem postanowienia danej osoby, by szukać woli Bożej wykorzystując metody Ignacjańskie, a także propozycję wspólnoty dotyczącą własnego ignacjańskiego procesu formacji.

184. Ważne jest, by “czasowe Przyrzeczenie” nie zostało zredukowane do zestawu obowiązków, ale winno być raczej naszą pełną miłości odpowiedzią “w duchu Ewangelii i zgodnie z wewnętrznym prawem miłości”¹⁵³ Bogu, który pierwszy nas umiłował.

185. Ćwiczenia Duchowe św. Ignacego odgrywają kluczową rolę w rozeznawaniu powołania. Na tym etapie formacji, czasowe Przyrzeczenie pielęgnuje w osobach właściwe usposobienie potrzebne do dobrego przeżycia Ćwiczeń, nie zapominając o ich apostołskim powołaniu.

3. Drogi dojścia do czasowego Przyrzeczenia

186. Ważne jest, aby ci, którzy zawierają przyrzeczenie znaleźli sakramentalny wyraz (znak, który czyni to, co oznacza) swojego pragnienia szukania i odnajdywania woli Bożej, przy użyciu

¹⁵⁰ NO 39a.

¹⁵¹ ĆD 189.

¹⁵³ ZO 2.

metod ignacjańskich i towarzyszeniu ze strony wspólnoty. Jednocześnie, *wspólnota lokalna* zobowiązuje się towarzyszyć im i zachęcać, proponując metody ignacjańskie. Ważne jest także, by uczynić wyraźne odniesienie do ich zaangażowania we *Wspólnotę Światową*, ciało apostołskie w Kościele.

187. Przyrzeczenie czasowe można wdrożyć na różne sposoby. Pierwszy z nich to roczne spotkania dla tych, którzy byli w WŻCh przez kilka lat. Na tych spotkaniach mogliby oni zostać zaproszeni do rozmyślenia nad ważnością czasowego Przyrzeczenia. W ten sposób rozeznawanie zostanie niejako wywołane i ci, którzy chcą złożyć swoje Przyrzeczenie czasowe mogą wybrać najlepszy sposób jego wyrażenia (okazja, forma i formuła). Inny sposób, to ustalona każdego roku, jako Narodowa czy Lokalna tradycja, formuła i stały termin (np.: Światowy Dzień WŻCh, Święto Niepokalanego Poczęcia, Pięćdziesiątnica), w którym ci, którzy chętni złożą swoje czasowe Przyrzeczenia.

188. W dobrze pokierowanym procesie WŻCh, ten czas wyraźnego rozeznawania czasowego Przyrzeczenia jest nieunikniony. Jeżeli tak nie jest, to mogą być tego trzy powody:

- proces zatrzymuje się na pewnym etapie i zaczyna się powtarzać;
- przyrzeczenie nie jest właściwie rozumiane, ma niewłaściwe znaczenie lub konotację;
- trudności rodzą się ze sposobu, w jaki przyrzeczenie jest składane i celebrowane.

189. Naszym wyzwaniem na dzisiaj jest znalezienie widocznych, eklezjalnych znaków tego, czym próbujemy żyć i w co wierzyć, które to znaki wyrażają teologiczny i duchowy punkt widzenia zgodny z naszą formacją.

C. Stałe Przyrzeczenie

190. *Stałe Przyrzeczenie*, w procesie powoływania członka WŻCh, odpowiada etapowi pełni apostołskiego życia: kiedy osobiste powołanie jest przeżywane jako misja apostołska. Rozwijanie i wyrażanie wszystkich powołań jest misją. Osoby, które składają stałe Przyrzeczenia to ci członkowie wspólnoty, którzy zakończyli już swój proces rozeznawania, ofiarowali siebie i przyjęli styl życia WŻCh.

191. Przyrzeczenie czasowe w WŻCh jest związane z procesem formacyjnym i odpowiada wołaniu Wiecznego Króla i "dokonaniu wyboru". Stałe Przyrzeczenie wpływa ze sposobu życia WŻCh i jest w zgodzie z ufnym poddaniem się Kontemplacji Pomocnej do Uzyskania Miłości. Przyrzeczenie wyrazić można słowami "*Zabierz, Panie, i przyjmij...*" jako odpowiedź na przymierze Boga, który 1) *dał mi wiele*; 2) *zamieszkuje we mnie, dając mi istnienie i rozumienie*; 3) *działa i pracuje dla mnie*; 4) *daje mi patrzeć jak wszystkie dobra i dary zstępują z góry... jak od słońca wychodzą promienie, jak ze źródła – wody, tak od Boga pochodzi moc, dobroć, sprawiedliwość, miłosierdzie i pragnienie potrzebne do tego, by realizować przyrzeczenie*¹⁵⁴.

192. Przyrzeczenie stałe jest kulminacją naszego powołaniowego rozeznawania, w którym wyrażamy nasze pragnienie odkrywania Bożej woli i wypełniania jej w naszym apostołskim życiu, w odpowiedzi na nasze szczególne powołanie i naszą gotowość bycia posłanymi na misję¹⁵⁵.

1. Stałe Przyrzeczenie

193. Zamiast postrzegać stałe Przyrzeczenie jako ryzykowną decyzję, która ogranicza naszą przyszłą wolność, ważne jest, by zauważyć, że to wewnętrzna wolność jest podstawą tej decyzji i jednym z jej owoców. Prawdziwa wolność istnieje wtedy, gdy ludzie są w stanie pokierować swoim życiem zgodnie ze swoimi najgłębszymi pragnieniami. Stąd, są oni wolni o tyle, o ile są w stanie żyć według tych głębokich pragnień, które Duch Pański obudził w ich sercach.

194. Nasze wolne czyny nie są oparte tylko na mocy naszej woli, ale są aktami wiary i nadziei. Ta radykalna jakość naszego przyrzeczenia nie tyle jest oparta na naszych możliwościach, ale na "*wolności, ku której wyswobodził nas Chrystus i w której mamy trwać*"¹⁵⁶.

195. Dlatego też, kiedy członkowie WŻCh dochodzą do wniosku, że głoszenie Chrystusa i Jego Dobrej Nowiny światu, który ich otacza jest tym, czego "*chcą i pragną, i taka jest ich dobrze*

¹⁵⁴ por. ĆD 235-237.

¹⁵⁵ ZO 8c.

¹⁵⁶ Gal 5, 1.

rozważona decyzja¹⁵⁷, wiedzą oni, że Bóg skieruje ich kroki w długą podróż. Wolność, by poświęcić siebie nie oznacza jedynie gotowości dokonywania wyborów. Oznacza dokładnie dawanie siebie, poddawanie się Bogu i całkowite Jemu zaufanie.

196. To właśnie w tym duchu modli się Ignacy: *“Zabierz, Panie, i przyjmij całą wolność moją, pamięć moją i rozum, i wolę mą całą, cokolwiek mam i posiadam. Ty mi to wszystko dałeś – Tobie to, Panie, oddaję. Twoje jest wszystko. Rozporządzaj tym w pełni wedle swojej woli. Daj mi jedynie miłość twą i łaskę, albowiem to mi wystarcza”*¹⁵⁸. Nasza wolność pochodzi z Bożej miłości i jest Jemu ofiarowywana. Bóg pierwszy nas umiłował i pierwszy oddał samego Siebie dla nas.

2. Publiczny charakter Przyrzeczenia

197. Składając świadectwo przed WŻCh, podejmujący przyrzeczenia proszą Pana o łaskę, by mogli dać hojną odpowiedź na Jego wierność. Poprzez uczynienie tego na forum wspólnoty, proszą o pomoc: aby wspólnota towarzyszyła im w ich drodze. Zewnętrzny wyraz tej wewnętrznej ofiary w pewien sposób nadaje temu sakramentalny charakter.

198. Dla reszty wspólnoty, publiczne celebrowanie przyrzeczenia rodzi pewien sakramentalny wymiar. Jest to widzialny znak Ducha pracującego w każdym członku, prowadząc go do większego zaangażowania w jego misję. Jest to także znak budujący i umacniający wspólnotę w naśladowaniu Jezusa Chrystusa, posłanego przez Ojca. W duchu wiary, publiczne przyrzeczenie członka wspólnoty jest zaproszeniem do *“odłożenia wszelkiego ciężaru i wytrwania”* w służbie Temu, który powołał nas do wspólnoty, cały czas *“patrząc na Jezusa, który nam w wierze przewodzi i ją wydoskonala”*¹⁵⁹.

199. To jest czas na potwierdzenie naszego Wyboru, by zapewnić rozwój zaangażowania się w misję¹⁶⁰. Ćwiczenia Duchowe powinny odgrywać kluczową rolę w procesie życia misją, pomagając nam naśladować, w coraz doskonalszy sposób, Chrystusa ubogiego i pokornego¹⁶¹.

200. Na tym etapie formacja powinna być postrzegana jako *“formacja ciągła”* tak, żebyśmy zawsze byli *“w dobrej apostołskiej formie”* i przez to zawsze gotowi, by dać najbardziej odpowiednią odpowiedź na pytanie: *Co mam zrobić dla Chrystusa?*

¹⁵⁷ ĆD 98.

¹⁵⁸ ĆD 234.

¹⁵⁹ Hbr 12, 1-4.

¹⁶⁰ ZO 11.

¹⁶¹ ZO 8d.